

PSYKOPATMORDERNABOEN

Psykopatmordernaboen
Af Malene Fabricius Holm
Copyright Malene Fabricius Holm og Forlaget KRABAT 2022
Redigering: Helle Perrier
Korrektur: Inge Greis
Omslag: Christian Guldager
Opsætning: Joanna De Romanus

1. udgave, 1. oplag
Trykt 2022 af Toptryk
ISBN 978-87-94244-29-9

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copydan, men kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget KRABAT <https://forlagetkrabat.dk>

Tryksag
5041-0856

MALENE FABRICIUS HOLM

**MAGENTA OG DINES
PSYKOPATMORDERNABOEN**

DUMME-DINES

”**M**agenta – det er altså et ret underligt pigenavn!”
Dines tager en bid af sin sandwich og smasker
højlydt.

Et stykke salat klistrer sig fast til hans hage; han
ligner en ged med fipskæg.

”Nåh!” Jeg vender blikket mod min madkasse.

”Det får mig til at tænke på en printerpatron. Hedder
din søster så Cyan eller hvad?” Han sprutgriner, så
krummerne flyver ud af munden på ham.

”Min bror – og ja, det gør han faktisk.” Jeg sukker
højt. Vil han dog ikke snart holde sin fedtede mule
lukket?

Det er nogle anderledes navne, vi har, men det giver
da ikke Dines lov til at vade rundt i dem med træsko

på. Han er pisseirriterende. Jeg har kun lige mødt ham i dag, og jeg er allerede klar til at sende ham til Nordpolen med en enkeltbillet. Han snakker konstant og spørger om ting, der ikke rager ham. Hvorfor skulle han også lige begynde i min klasse? Og hvorfor skal han sidde ved siden af mig? Jeg har det aldeles glimrende med at sidde alene.

”Dines – det er da heller ikke et særlig normalt navn.” Jeg tager en bid af min spegepølsemad og tørrer mig over hagen for at være sikker på, at jeg ikke selv har et eller andet klamt siddende. Så kan Dines sidde dér og ligne et fjols helt alene. Jeg har i hvert fald ikke tænkt mig at fortælle ham, at han ligner en salatpizza i fjæset.

”Næ, det er det nok ikke. Jeg er opkaldt efter min morfar.” Salatstykket dingler, hver gang han bevæger munden.

Jeg prøver at undertrykke et grin, men et lille fnis slipper ud gennem næseborene.

”Hvad er der sjovt ved at være opkaldt efter sin morfar, frk. Printerpatron?”

”Jeg er ikke opkaldt efter en printerpatron, okay!” Jeg stopper resten af maden i munden.

Min far er maler og megamiljøskadet. Han har opkaldt min lillebror og mig efter farver. Og for at det ikke skal være løgn, hedder vores kat Turkis-kis.

I virkeligheden passer det ret godt til vores familie med farverige navne; vi er nemlig en regnbuefamilie. Jeg har to fædre. Far, altså ham maleren, og så papa, han er arkitekt. Men alt det rager overhovedet ikke Dumme-Dines. Dumme-Dines – det lyder perfekt.

Jeg sætter låget på madkassen, kyler den ned i skoletasken, rejser mig og går målrettet mod døren.

”Hey, Maggi,” kalder Dines.

Jeg går i stå med hånden på håndtaget. Hvorfor kalder han mig det? Det navn er der ingen, der har kaldt mig længe – og det er der heller ingen, som skal begynde på!

”Venter du ikke lige?” spørger han.

Nej, det ved gud jeg ikke gør!

”Jeg skal nå noget ...” lyver jeg og skynder mig ud ad døren.

Jeg sætter mig på en bænk i skolegården. Jeg skal ikke nå noget som helst, andet end at komme så langt væk fra Dines som muligt. Jeg svinger benene op og lægger mig til rette. Min fletning falder ned mellem bænken

lameller. Solen skinner, det er helt perfekt. Hvis jeg kan få lov at holde frikvarter sådan her – i fred – så bliver det ikke bedre. Jeg foretrækker mit eget selskab frem for andres. Mine forældre synes, at jeg mangler venner – jeg er uenig. Jeg klarer mig fint alene. Jeg har haft venner tidligere; det har jeg virkelig dårlig erfaring med. Den fejl begår jeg aldrig igen.

”Det var godt, du skyndte dig sådan ud af klassen, så du kunne nå at komme herud og være helt alene.”

Jeg åbner det ene øje. Dines står bøjet ind over mig og smiler bredt.

”Bland dig dog udenom.” Jeg lukker øjet igen.

”Træk lige stængerne lidt til dig.” Han klapper mig på under-benene.

”Næ.”

”Hvorfor er du sådan?” Han skubber mine ben ned og planter måsen på bænken.

Jeg sukker og sætter mig op.

”Hvordan sådan?”

”Sur og reserveret.”

”Hvorfor er du dum og smurt ind i salat?” Jeg peger på hans hage.

Dines kører håndryggen over hagen. Han smider

salatstykket på jorden.

”Har jeg salat i hele masken?”

”Ikke længere.”

”Tak, fordi du sagde det. Det er så tarveligt at lade være.”

”Mm,” svarer jeg kort og fortryder straks, at jeg fortalte ham det.

Dines roder i jakkelommen. Han finder en pakke tyggegummi frem, kaster et stykke op i luften og griber det med munden.

”Vil du ha’?” Han rækker pakken hen imod mig.

”Nja.” Den spegepølsemed med ristede løg har efterladt mig med en heftig dræberånde, og jeg trænger uden tvivl til tyggegummi, men jeg har ikke lyst til hans.

”Tag nu.” Han stikker mig i maven med pakken.

Jeg tøver lidt, men tager den så.

”Tak,” mumler jeg og klemmer et stykke ud.

Tyggegummiet smager kraftigt af pebermynte. Det kriller i næsen. Jeg snuser ind et par gange for at få det til at holde op. Et voldsomt nys overrumpler mig, og tyggegummiet flyver ud mellem mine læber sammen med dråber af savl. Det lander på Dines' lår.

Jeg tager mig til munden. Dines kigger på mig og så

på det våde tyggegummi. Min værdighed smuldrer lige så stille, bliver til støv og blæser væk med forårvinden.

”Så du ville ikke have det alligevel?” Han smiler skævt og knipser tyggegummiet væk fra bukserne.

”Næ, det ville jeg åbenbart ikke.” Jeg kigger ned i jorden for at se på noget andet end hans tåbelige grin.

Han rækker pakken hen til mig.

Jeg ryster på hovedet.

”Det er ikke, fordi jeg ikke synes, dit navn er pænt,” smasker Dines og putter pakken tilbage i lommen. ”Jeg har bare aldrig hørt det før.”

Jeg nikker, men svarer ikke. Hvis jeg nu er helt stille, så går han måske. Jeg glider frem på bænken, lægger nakken på toppen af ryglænet og lukker øjnene. Jeg trækker vejret dybt og mærker, hvordan forårssolen prikker på min blege hud. Lydene fra skolegården bliver fjerne, jeg formår næsten at ignorere dem fuldstændig. Ro – helt ro. Skønt. Det føles sommeragtigt at sidde her, selvom det kun er april.

”Bor du tæt på skolen?” Stemmen skærer sig ind gennem min stilhedsboble.

Jeg lader hovedet trille om på siden og åbner øjnene. Han er her endnu, den insisterende igle.

”Skal du ikke et eller andet, Dines? Spille fodbold med nogle af de andre eller noget?”

Han lægger hovedet ved siden af mit og smiler.

”Næ, jeg sidder så fint her.”

Endelig ringer klokken ind. Yes, mand! Så slipper jeg for Dines. Han rejser sig og kigger afventende på mig.

”Skal du med?” spørger han og nikker mod døren.

Jeg kommer i tanke om, at han er min sidemakker. Han minder mig så meget om den megaøomme bums på kanten af min læbe, der bliver ved med at komme tilbage.

Matematik er ikke mit yndlingsfag. Hvis nu der ikke var så mange tal, var det nok okay. I virkeligheden er det jo kun ti tal sat sammen på forskellige måder, men det er det, der forvirrer mig. Og så alle de systemer og regneregler. Det er så kedeligt. Svært og kedeligt.

Jeg sidder og tegner kruseduller i kanten af mit kladdehæfte, da en kugle af papir triller ind foran mig. Papiret knitrer, da jeg folder det ud. Jeg sender et blik op mod tavlen for at se, om Michael kigger i min retning. Det gør han ikke. Han har travlt med at skrive

en lang række tal, jeg ikke har den fjerneste anelse om, hvad vi skal bruge til. Hans ivrige bevægelser får hans hår til at hoppe op og ned. Jeg glatter papiret ud. Tegningen forestiller en mand – det er tydeligt at se, det er Michael. Det karakteristiske smørhår og de kæmpestore næsebor er ikke til at tage fejl af. Skulle jeg være i tvivl, er der en lille taleboble fra hans mund. ”Blah blah 2x7 blah blah – jeg er uendeligt kedelig.”

Der lyder et lille fnis fra Dines. Jeg skæver til ham. Han vipper et par gange med øjenbrynene og fniser igen. Min ene mundvig trækker opad. Han er virkelig god til at tegne.

En stor, behåret næve slår ned i mit bord. Jeg letter fra stolen, og min krop trækker sig sammen i forskrækkelse. Jeg skynder mig at krølle papiret sammen, og skjuler det i hånden.

”Giv mig det dér,” brummer Michael og peger mod min knyttede hånd. Hans store næsebor vibrerer, og en sur cigaretånde rammer mig.

”Øh, jeg, øh, nej, det er ikke så godt ... for, øh ...” svarer jeg og forsøger at undlade at trække vejret.

Der lyder et brag. Dines er væltet på stolen og har knaldet baghovedet ned i gulvet. Michael hjælper ham

straks op. Dines ser en smule skeløjet ud. Jeg rejser hans stol. Han sætter sig slapt, lukker øjnene og lægger sig hen over bordet med hovedet på armen.

”Er du okay?” Jeg klapper ham blødt og lidt akavet på ryggen.

”Mm.” Hans ansigt har fået en underlig, gusten kulør.

”Jeg går lige på kontoret og ringer til dine forældre. Jeg tror, du skal hjem og slappe af.” Michaels blankpolerede sko klikker over gulvet, da han forlader klassen i kapgangstempo.

Dines kigger på mig gennem to små sprækker mellem øjenlågene.

”Smart, ik’?” hvisker han med en slatten stemme.

”Smart?!”

”Ja ... det var en afledningsmanøvre – så røg vi ikke på kontoret for den tegning.”

”Var det med vilje?”

Dines er endnu dummere, end jeg troede.

Han udstøder et lille grin, men tager sig så til hovedet og krøller ansigtet sammen i smerte.

”Ja, skidesmart,” vrænger jeg. ”Det kostede dig kun en hjernerystelse.”

KAPITEL
2

DEN SORTE SÆK

Lørdagsmorgener – de bedste morgener på hele Lugen. Jeg kan blive liggende i sengen lige så længe, jeg har lyst. I hvert fald de lørdage, hvor vi ikke skal noget, og det skal vi heldigvis ikke i dag.

Da jeg endelig står op, står støvsugeren plantet på mit dørtrin. Nåh ja, lørdage er skønne – lige bortset fra, at det også er 'gør rent-dag'. Jeg slæber ugideligt støvsugeren ind på værelset. Jeg kan lige så godt få det overstået med det samme. Papa vil være efter mig, indtil det er gjort.

Sløvt slasker jeg støvsugeren frem og tilbage over gulvet. Jeg gider kun holde på røret med én hånd. Klagende prustelyde hænger uadskilleligt sammen med støvsugning, kun matematik kan få mig til at pruste højere.

Min arm strejfer det glatte satingardin. En natsværmer flyver ud derfra og basker forvildet omkring. Jeg vifter ubehersket efter det klamme, lille dyr, som flakser mod mit ansigt igen og igen. Jeg tumler direkte ind i min stjerneikkert, så både den og jeg vælter omkuld. Jeg lander på siden, krænget ind over støvsugeren, som slukker.

”Latterlige, forpulede møgsværmer og lortestøvsuger!” hvisler jeg ud mellem mine sammenbidte tænder.

Jeg lader mig rulle ned på gulvet og bliver liggende fladt på ryggen. Hver gang jeg fylder lungerne med luft, niver det i brystkassen. Mine ribben er brækkede! De gør i hvert fald sygt ondt. Jeg sætter mig op med støtte fra endnu en række bandeord og løfter op i natkjolen for at se, hvor mange ribben, der stikker ud gennem huden. Nul ... men et stort, rødt mærke strækker sig fra hoften og op til min armhule.

Stjerneikkertens ene ben er bøjet. Det lykkes mig næsten at rette det ud, men det sidste lille buk er umuligt. Jeg glider hånden over kikkerthovedet og drejer det et par gange. Bare den ikke er gået mere i stykker, jeg er så glad for den. Jeg elsker at se på

stjerner. Vores hus er halvandet plan, og mit værelse ligger i gavlen på første sal. Fra vinduet kan jeg både se på stjerner og ud over hele vores villavej. Det er husets bedste værelse, hvis man spørger mig.

Det ser heldigvis ikke ud til, at kikkerten er kommet mere til. Jeg stiller den tilbage på sin plads foran vinduet og lægger en tynd bog under det bøjede ben.

Ud ad vinduet får jeg øje på ham, som bor overfor. Jeg ved ikke, hvad han hedder; han er næsten lige flyttet ind. Han stiger ud af sin gamle, brune Volvo stationcar. Jeg har ikke forstand på biler, jeg ved kun, at det er en Volvo, fordi papa har omtalt den som 'et gammelt Volvo-lig'.

Volvo-gutten åbner bagagerummet. Jeg forestiller mig, at det knager, men det kan jeg selvfølgelig ikke høre herfra. Han trækker en fyldt, sort skraldesæk ud og sætter den på jorden. Noget stikker op af sækkens top. Jeg kniber øjnene sammen for at se, hvad det er. Det ligner en ... arm! Jeg griber fat om stjerne-kikkerten, sætter øjet for, zoomer helt ind på sækken og stiller skarpt. Det *er* en arm! Der er en hånd og fem fingre! What! Jeg tør slet ikke tænke på, hvad der kan være i den sæk.

”MAGENTA!” Min fars stemme runger gennem huset. ”DER ER GÆSTER.”

Hvad for nogle gæster? Jeg slipper kikkerten. Det er da lørdag?

Jeg hiver natkjolen over hovedet. Det jager i ribbenene, men det kan jeg ikke tage mig af. Jeg ved jo ikke, hvem gæsterne er – og min forvaskede cupcake-natkjole er ikke en, jeg har lyst til at vise frem. Jeg sender et enkelt blik ned mod Volvoen. Naboen er væk. Jeg skynder mig at finde et par joggingbukser frem fra skabet og trækker dem på. Min værelsesdør bliver revet op. Forskrækket springer jeg ind bag skabslågen.

”Magenta, hvor er du?” kalder Cyan.

Jeg kigger frem.

”Du skal ikke komme brasende på den måde!”

”Der er en dreng uden for døren. Han vil tale med dig,” siger han og kigger spørgende på mig.

”Hvem er det?” Jeg bladrer gennem bunken med T-shirts.

Cyan trækker på skuldrene.

”Jeg kender ham ikke. Måske er det din kæreste?”

”CYAN! Hold op. Hvordan ser han ud?”

”Hmm.” Cyan rynker øjenbrynene. ”Han har sådan

noget lyst hår ... han ser rar ud.”

”Kan du ikke gå ned og finde ud af, hvem det er?”

”Det bliver ikke nødvendigt,” lyder en alt for genkendelig stemme.

Hurtigt kaster jeg en tilfældig T-shirt over hovedet og smækker skabslågen i.

I døråbningen står Dines sammen med min far.

”Ej, far!” Jeg reder mit uglede morgenhår med fingrene og tørrer mig i mundvigene for at være sikker på, der ikke sidder nattesavl.

”Hej.” Dines smiler åndssvagt til mig.

”Hej,” vrænger jeg.

”Kom, Cyan,” siger far, lægger armen om ham og tager ham med ud fra værelset.

Dines skubber døren i og kigger sig undersøgende omkring.

”Hvad laver du her?” Jeg lægger armene over kors og trommer med fingrene på min overarm.

”Det går fint med mit hoved, tak, fordi du spurgte.” Han smiler skævt.

Et lillebitte stik af dårlig samvittighed går gennem mig. Men kun et lillebitte et! Hvad kommer han anmassende her for?

”Her.” Dines rækker en bog frem imod mig. ”Jeg kom til at tage din matematikbog med hjem i går. Det gik lidt stærkt. Jeg tænkte, du måske ville få brug for den. Vi har jo en aflevering for til på tirsdag og ...”

”Tak,” skynder jeg mig at sige og tager bogen.

Jeg gør et lille kast med hovedet mod døren og forsøger med øjnene at fortælle, at han gerne må gå igen nu.

”Er det en stjerneikkert, du har dér?” Dines peger mod kikkerten.

Jeg orker ikke, at han skal til at stille Dumme-Dines spørgsmål og pille ved mine ting.

”Mm,” svarer jeg på den mest ’skrid’-agtige måde, jeg kan.

Han går over til vinduet og sætter øjet for kikkerten.

”Værsgo at prøve den.” Jeg bider tænderne sammen.

Han drejer kikkerten rundt i alle retninger, mens han skvadrer løs.

”Jeg kunne godt tænke mig sådan en, men jeg kan ikke bruge den til noget hjemme hos os. Jeg ville stirre direkte ind i lejlighedsblokken overfor. Det kan selvfølgelig også være sjovt at lure på andre folk. Gør du også det? Eller kigger du kun på stjerner?”

Spørgsmålet får mine tanker til at kredse om armen i sækken – jeg skulle aldrig have kigget! Jeg går over ved siden af Dines, men svarer ham ikke. Mon ikke han så stopper med at tale på et tidspunkt og går hjem?

”Du har en megagod udsigt,” fortsætter han. ”Før jeg flyttede hertil, boede jeg på Lolland. Der kunne jeg se ud over en græsmark og ned til en sø. Der gik tit rådyr og masser af forskellige fugle. Der lå også en skov tæt på, hvor jeg har været på jagt med min far og ...”

”Hold kæft, hvor du snakker,” afbryder jeg. ”Er du bange for at glemme, hvordan din egen stemme lyder, hvis ikke du bruger den konstant?”

Dines slipper kikkerten og ser på mig. Det føles, som om han prøver at kigge ind gennem min pande for at se, hvad jeg tænker.

”Har du det svært, Magenta? Eller er der noget, der går dig på?” Han lægger en hånd på min skulder.

Jeg tager et skridt baglæns, så han ikke kan nå mig.

”Du er ikke glad for berøring, vel?” følger han op.

”Stop dog lige det der psykolog-pis. Skulle du ikke hjem igen?”

”Næ – jeg har ikke noget at lave i dag, så jeg kan

godt blive. Jeg kender ikke så mange her endnu.”

”Jeg har travlt i dag, så-øh ...”

”Din far sagde, at I ikke skal noget i dag.”

Årh, far! Hvorfor har han sagt det? Det kommer overhovedet ikke Dines ved.

Vi er stille et øjeblik, men kun ganske kort, før Dines igen åbner munden.

”Hvem er den anden mand, som er nedenunder?”

”Du er ret nysgerrig, Dines. Det er lige, som om du mangler et filter. Siger du altid alt, hvad du tænker?”

”Næ – ikke alt. Du skulle bare vide, hvad der foregår oppe i mit hoved ...”

”Nej tak!” skynder jeg mig at sige.

”Men hvem er han?” gentager Dines.

Ej, hvor er han for meget. Gad vide, om han er flyttet fra Lolland, fordi der ikke var flere tilbage at udspørge om ALT!

”Det er min papa,” svarer jeg.

”Papa?” Dines løfter det ene øjenbryn.

”Det orker jeg simpelthen ikke at forklare dig.”

Hans ansigtsudtryk får ham til at ligne en dum guldfisk.

”Nåååh. Du har to fædre.”

”Bingo!” siger jeg og klapper slapt.

Det er tydeligt, at tankerne farer rundt i Dines’ hoved. Han åbner og lukker munden et par gange, som om han vil sige noget, men der kommer ingen ord ud.

”Er fisken sulten?” spørger jeg.

”Hvad?”

Jeg efterligner hans snappende mundbevægelser.

”Det er bare ... altså, når du har to fædre ... hvordan så med ...” fortsætter han.

”Jeg *har* en biologisk mor,” afbryder jeg ham. ”Men hun er ikke min mor. Og Cyan er min biologiske bror. Far er far til mig, og papa er far til Cyan. Vores liv er ikke skide meget anderledes end alle andres. Er der ellers andet, du vil snage i?” vrisser jeg og håber, at opremsningen løsner op for hans ubegavede guldfiskelook.

Dines ryster på hovedet og sætter øjet for stjernekekikerten igen.

En knude af bekymring samler sig i min mave – jeg burde ikke have fortalt ham alt det. Tænk, hvis han bruger det imod mig! Skal jeg så flytte skole igen?

”Kan I også lugte det?” sagde Emma så højt, at jeg ikke kunne undgå at høre det. ”Der kommer Maggi Mugost.” Et

rungende latterbrøl gik igennem klassen. Det føltes, som om jeg blev ramt af en skudsalve fra et maskingevær. Mindet giver ekko i mit hoved og får hårene på mine arme til at rejse sig. Jeg vil helst glemme alt om dengang.

”Øj, en gammel smadrekasse, den brune dér,”
udbryder Dines og river mig ud af min tankestrøm.
Han peger på Volvo-liget. ”Vildt, at den stadig kan køre.”

Jeg kigger ud ad vinduet. Volvo-gutten er der ikke.
Dines drejer på kikkerten og zoomer ind.

”Den er helt rusten i kanten af dørene. Den kan da ikke være lovlig at køre rundt i.”

”Det er vist ikke det mest ulovlige, han har gang i,”
tænker jeg.

”Hvad?” Dines ser på mig med sammenknebne øjne.

Det går op for mig, at jeg ikke har tænkt det, men sagt det højt.

”Øh – ikke noget,” skynder jeg mig at sige og går over og sætter mig på sengen.

”Jo, noget!” Dines følger efter, placerer hænderne i siden og stirrer på mig med hovedet på skrå. ”Du kan da ikke sige sådan og så bare forvente, at jeg ikke vil vide mere.”

Nej, det har han fuldstændig ret i. Han virker som typen, der vil vide alt hele tiden. Ingen kan få lov at slå en fis, uden han bliver nysgerrig efter, hvilken mad man har spist for at frembringe netop den dunst.

”Sig det nu, Magenta,” plager han. ”Eller det er måske noget ulovligt, som du er blandet ind i?”

”Nej, sgu da! Det har ikke noget med mig at gøre. Jeg kender ham overhovedet ikke. Han er lige flyttet ind.”

”Så fortæl det dog.” Hans stemme kammer over ved det sidste ord.

”Okay, fint!” Jeg sukker dybt og lægger armene over kors.

Dines sætter sig til rette på sengen, og jeg fortæller ham om armen i sækken.

”Er du sikker?” spørger han med vidt åbne øjne.

”Ja. Jeg zoomede ind for at dobbelttjekke. Min stjernebikkert har en sindssygt god zoomeffekt – det så du vel, da du gav dig selv lov til at prøve den?”

”Ej, hvor klamt.” Han rynker ansigtet sammen, som om han har bidt i en citron. ”Hvad tror du, han har gang i?”

”Det ved jeg da virkelig ikke.”

”Hvad har du tænkt dig at gøre?”

”Øh ... det ved jeg heller ikke ... det har jeg ikke nået at tænke over, en eller anden tumpe kom jo brasende.” Jeg hæver øjenbrynene og skæver til ham.

”Ring til politiet!” Dines tager sin mobil op af lommen og rækker den til mig.

”Nej. Hvad, hvis nu jeg har set forkert?”

”Du sagde lige, at du var sikker.”

”Det er jeg også ... men ... men ... der kan da være tusind logiske forklaringer på det.”

”Som hvad? Kom med én.”

Jeg tænker, men kan ikke komme på en eneste god forklaring.

”Så sig det i det mindste til dine forældre,” fortsætter Dines.

”NEJ! Jeg skal ikke sige noget til nogen. Mine forældre tager stjernebikkerten fra mig, hvis de finder ud af, at jeg har brugt den til at kigge på naboen. Jeg skulle heller ikke have sagt noget til dig! Glem lige det hele.”

”Som om!” Dines skubber til mig. ”Prøv at høre her, hvis du ikke vil sige det til nogen, fordi du er i tvivl om, hvad du har set, så må vi i stedet holde øje med ham?”

”Vi?” spørger jeg.

”Ja! Nu har du jo involveret mig i det.” Han rejser sig fra sengen og går over til vinduet. ”Det ligner også en bil, der er god at transportere lig i.”

”Hvad?” Jeg går over ved siden af ham.

”Ja – har han måske nogle børn?”

Jeg ryster på hovedet. ”Jeg tror, han bor alene.”

”Præcis. Hvad skal han så med sådan en stor stationcar?”

Han har ret. Det ligner jo totalt meget en ligvogn!

Dines flytter støvsugeren og ruller min kontorstol hen foran vinduet. Han sætter sig og retter blikket mod Volvo-guttens hus igen.

”Vi udspionerer ham.”

”Okay,” sukker jeg og forstår, at Dines ikke har tænkt sig at gå hjem lige foreløbig. ”Men jeg skal altså lige have noget morgenmad først.”

”Morgenmad?” Dines lægger hovedet på skrå og ser forvirret ud. ”Det er næsten frokosttid.”

”Jeg har ikke været ude af mit værelse endnu.” Jeg tager fat i dørhåndtaget. ”Du kan bare blive hér, jeg kommer igen om lidt. Du må selvfølgelig også gerne gå hjem, hvis du får lyst.” Det sidste råber jeg på vej ned ad trappen.

KAPITEL
3

NORDMANDSSVENSKEREN

En lille smule mælk skvulper ud på min matematikbog, da jeg sætter skålen med havregryn på skrivebordet. Jeg tørrer det væk med håndfladen.

Dines sidder stadig med øjet mast mod kikkerten. Bare han ikke har øjenbetændelse eller fnat.

Jeg henter en kontorstol på Cyans værelse. Med vilje bumper jeg den ind i Dines' lår, da jeg kører den hen foran vinduet. Det reagerer han overhovedet ikke på, så jeg gør det en gang til, lidt hårdere.

”Av!” Han trækker benet til sig.

”Åh, undskyld.” Jeg klemmer læberne sammen for ikke at komme til at smile. ”Kan du se noget?”

”Næ. Jeg har slet ikke set ham.”

”Hm.” Jeg sætter mig tungt ned og trækker benene op foran mig.

Skålen balancerer mellem mine knæ og min brystkasse, og jeg skovler havregrynene indenbords i store skefulde. En dråbe sukkermælk triller ned ad min hage. Jeg tørrer den af i skulderen og opdager, at jeg har taget en orange T-shirt på. Pisseflot til de bordeaux joggingbukser, jeg er hoppet i. Jeg ligner en klovn. Så havde det været bedre, hvis jeg havde beholdt natkjolen på. Underligt nok har Dines ikke kommenteret på mit tøjvalg. Han, som ellers blander sig i alt. Måske er jeg heldig, at han er farveblind?

For at få de sidste havregryn op, kører jeg skeen et par omgange rundt i skålen. Den skraber mod porcelænet og laver en høj, skinger lyd. Dines tager sig til ørerne og krymper sig.

”Er der noget galt?” spørger jeg.

”Jeg kan ikke fordrage den lyd!” klager han. ”Den gør helt ondt i mine tænder at lytte til.”

Perfekt – et svagt punkt. En frydefuld, indvendig latter sitrer i mig, da jeg kører skeen frem og tilbage i bunden af skålen et par ekstra gange og frembringer en kaskade af skingre lyde.

Dines farer op og får skeen ud af min hånd.

”Så hold dog op!” gisper han.

”Så gå dog hjem,” hvisker jeg, skjult bag et lille fnis, og sætter skålen på gulvet.

Dines kaster skeen ned ved siden af.

”Du er da vanvittig!”

”Det kan jeg godt leve med.” Jeg tager en elastik fra en lille plastkurv i vindueskarmen og samler mit lange hår i en hestehale.

Vi sidder i stilhed og stirrer ud ad vinduet. Der sker ikke det mindste.

Turkis-kis kommer vraltende ind på værelset. Den er så tyk, at dens ben næsten er forsvundet helt ind i dens mave. Den kan kun med nød og næppe komme op ad trapperne til første sal, og vommen skraber mod hvert eneste trin.

”Sikke en behåret fodbold, der kommer rullende dér,” siger Dines og stryger hånden hen over ryggen på Turkis-kis.

”Du skal tale pænt om min kat – selvom den ikke kan forstå det.”

”Som om du ikke har kaldt mig grimme ting inde i dit hoved.”

Det svarer jeg ikke på. Men han har ret. Jeg har kaldt ham flere mindre pæne navne i mine tanker: Dumme-Dines, spade, fjols, idiot!

”Den er meganuttet – bare lidt tyk, ik’?” siger Dines og løfter katten op på skødet.

”Lidt ligesom dig.” Jeg skæver til ham. ”Bare uden det der med nuttet.”

”Jeg er da ikke tyk! Det er muskler det hele.”

”Du har meget stærke kinder så,” fniser jeg.

Dines puffer pludselig katten på gulvet og hiver kikkerten hen til sig. ”Der er han!”

Jeg river kikkerten ud af hånden på ham og tørrer den af med bunden af min T-shirt. Jeg vil ikke smittes med hans øjenvippelus og håndbumser!

Dines rykker helt tæt på mig. Han bruger en alt for voksenagtig deo. Han lugter lidt som min farfar.

Volvo-gutten går hen til sin faldefærdige bil og åbner bagage-rumsklappen.

Mit hjerte banker hurtigere. Jeg kan høre på Dines’ vejrtrækning, at han også er spændt. Det er, som om det hele går i slowmotion.

Ud af bagagerummet trækker naboen endnu en sort sæk. Den ser helt fyldt ud.

”Kan du se noget?” hvisker Dines. Hans varme ånde fugter mit øre.

”Nej.” Jeg tørrer øret i min skulder. ”Kan du ikke lade være at spytte mig i øret?”

”Jeg spytter da ikke!” Dines tager fat i kikkerten. ”Lad mig lige se engang.”

Jeg kigger undersøgende på Dines, mens han stiller skarpt på naboen. Han har nu nok hverken svamp, ansigtsfodvorter, neglerodsbetændelse, øjenkatar eller dødeligt udslæt. Hans hud ser faktisk rimelig glat og sund ud. Han er stadig et kæmpe fjols – men det smitter vel ikke?

”Der er et lille hul i sækken,” hvisker han. ”Men jeg kan ikke se, hvad der er i.”

Naboen forsvinder ind i huset. Jeg tager kikkerten tilbage og forsøger, om jeg kan se ind i det åbne bagagerum. Vinklen er helt forkert.

”Kom.” Dines rejser sig. ”Vi går ned og ser, om han har mere i bilen.”

”NEJ! Er du sindssyg?” udbryder jeg.

”Kom nu. Vi bliver på afstand. Hvad skulle der kunne ske? Det er midt på dagen. Han slår vel ikke nogen ihjel ved højlys dag.”

Dines går ud af værelset. Jeg følger efter ham, selvom jeg synes, det er en enormt dårlig idé.

Vi går ud på gaden. Bagagerummet står stadig åbent.

Med små, forsigtige skridt nærmer vi os bilen. Der ligger flere fyldte, sorte sække derinde.

”Hvad tror du, der er i dem?” hvisker jeg.

Dines trækker på skuldrene.

Volvo-gutten kommer ud af sit hus, da vi er et par meter fra bilen. Jeg stivner og griber fat i Dines’ arme.

”Hej,” siger manden på vej ned ad havegangen og vinker over mod os.

Et underligt smil breder sig i hans smalle ansigt.

”Hej,” siger jeg lidt tøvende.

”Bor du på den här vägen?”

Han taler et besynderligt sprog, eller også har han munden fyldt med mad.

”Hvad siger han?” hvisker jeg til Dines.

”Det er svensk ... eller norsk,” hvisker han tilbage.

”Tror, han siger noget med en hat på væggen.”

Det var da noget mystisk noget at sige. Kan det være slang for: ’jeg har lige myrdet nogen?’

”Jeg går ikke med hat,” svarer jeg nordmands-

svenskeren.

Han ryster på hovedet, griner lidt og kører fingrene gennem sit tykke, mørkebrune hår. Han går hen til bilen og hiver en sæk ud. Bagagerumsklappen knirker, da han lukker den i, præcis som jeg havde forestillet mig, at den ville gøre.

”Trevligt att träffas.” Han svinger sækken over skulderen og går tilbage til huset.

Min hånd holder stadig fast i Dines’ jakkeærme. Jeg slipper det straks, da jeg kommer i tanke om det, og træder et skridt væk.

Dines løber de sidste meter hen til bilen og sætter sig på hug ved fordøren. Han vinker mig hen til sig. Jeg ryster på hovedet, kigger mod nordmandssvenskerens hus og så på Dines igen. Han vinker endnu en gang – lidt mere ivrigt. Jeg fortryder bitterligt, at jeg kom til at fortælle ham om den sæk.

”Kom nu!” mimer han og fægter med store armbevægelser.

Med et opgivende støn lunter jeg over til ham og sætter mig på hug ved siden af.

Dines tager fat med fingerspidserne i kanten af vinduesrammen og hæver sig langsomt op, til han lige

kan kigge ind gennem ruden.

”Kom og se.” Dines hiver mig i frakken.

Der er kun to sæder i bilen, ingen bagsæder – ligesom i en ligvogn. Der ligger tre sorte sække derinde.

Dines peger mod den ene sæk, som ligger i modsatte side af bilen. Vi kan ikke se ind i sækken, men plastikken har lagt sig, så den tydeligt afslører en del af indholdet. Det ligner et ben!

Mit hjerte galopperer igen. Jeg lader mig glide ned langs siden på bilen og sætter mig fladt på jorden. Er alle sækkene fyldt med lig? Bor jeg virkelig over for en morder?

En dør smækker i, og der lyder skridt. Nordmands-svenskeren!

”Han kommer igen,” hvisker jeg og får Dines væk fra bilruden.

Vi kravler langs bilens side om til forenden, hvor vi sætter os helt stille. Jeg synes, vores vejrtrækning larmer helt utroligt, og jeg er sikker på, at nordmands-svenskeren kan høre os på lang afstand. Hvordan skal vi forklare, at vi sidder her?

Den knirkende bagagerumsklap går op. Nordmands-svenskeren trækker de skramlende sække ud og

smækker bagagerummet i igen. Der bliver stille et øjeblik. Jeg vender hovedet mod Dines. Hans øjenbryn er rynket sammen, og han bider sig i den ene side af underlæben. Han åbner munden og ligner en, der skal til at sige noget. Jeg presser pegefingeren mod mine læber. Han må virkelig gerne holde sin plaprende mund lukket nu!

Der lyder skridt igen.

Lyden af husdøren, som åbner, får lettelsen til at strømme gennem min krop. Jeg puster ud i et langt suk og kravler hen til bilens forlygte. Jeg kigger forsigtigt frem, lige i tide til at se nordmandssvenskeren gå ind i sit hus.

”Han er væk,” hvisker jeg.

Vi stormer over vejen til mit hus, gennem indkørslen og ind ad døren, som vi smækker i efter os.

”Hvad sker der?” lyder min fars stemme.

”Ikke noget,” svarer Dines og jeg i kor.

Vi træder lynhurtigt ud af vores sko, kaster jakkerne på gulvet og løber op på værelset.

”Politiet ... skal vi ringe nu?” pruster Dines og sætter sig på sengen. ”Er du overbevist?”

”Det ved jeg ikke. Er du?”

”Nja, jeg har jo ikke set den hånd dér.”

Hvad er det, jeg har rodet mig ud i? Kan jeg ikke bare gå i seng og glemme det hele? Eller spole tiden tilbage. Gerne så langt tilbage, at jeg endnu ikke har mødt Dines og kan nå at skifte klasse, eller skole – eller endnu bedre; by! Så jeg er sikker på aldrig at støde på ham.

”Hvad skal vi gøre nu?” spørger Dines.

”Jeg tænker, det er en god idé, at du går hjem ...”
Jeg åbner værelsesdøren og slår ud med armen mod åbningen.

”Men vi må da finde ud af noget mere,” indvender han. ”Vi kan ikke bare lade det ligge.”

”Vi tænker over det til i morgen. Så kan du komme herover igen.” Jeg fortryder ordene så snart, de er sluppet ud.

”Det er en aftale.” Han springer op og tager fat i min fremstrakte hånd. ”Vi ses i morgen.”

Så lunter han ned ad trappen.

Jeg lukker døren og lader panden falde mod den med et dunk. Foreslog jeg lige seriøst, at Dumme-Dines skulle komme herover igen i morgen? Sikke en lorteidé. Jeg må være blevet bims efter den lille spiontur.

KAPITEL
4

GRAVEN

Det er søndag eftermiddag, da Dines banker på døren. Han har tilsyneladende fattet, at jeg ikke er et morgenmenneske.

Cyan lukker ham ind, følger ham op ad trappen og hele vejen ind på mit værelse. Dines stiller en gul plastikpose på gulvet og sætter sig på sengen. Cyan bliver stående i døråbningen og stirrer på os.

”Gå ud, Cyan,” siger jeg.

”Må jeg ikke godt være med til at lege?” beder han.

”Nej! Du må ikke være med – og vi skal ikke lege.”

”Hvad skal I så? Kysse?” griner han og former et hjerte med fingrene.

Han forstår virkelig, hvordan man er allermest lillebror-irriterende.

”Gå så UD, Cyan!” råber jeg og skubber ham ud ad døren.

”Årh, jeg må aldrig noget.”

Jeg lukker døren og sætter mig i skrædderstilling på sengen.

”Nåh, har du fået en god idé?” Dines giver mig et lille dask på overarmen.

”Næ – ikke rigtig.” Jeg sender ham en syngende lammer retur.

”Så er det godt, at jeg har,” siger han og tager sig til skulderen. ”Vi er nødt til at udspionere ham noget mere og finde ud af, hvad han har gang i.”

”Hvem er det, I skal udspionere?” lyder en stemme fra nøglehullet.

Jeg tramper rasende over til døren og flår den op. ”Drop det, Cyan – du skal ikke stå og lytte.”

Cyan lægger armene over kors og glør surt på mig. ”Sig det, eller jeg sladrer.”

Jeg kigger tilbage mod Dines, som ryster svagt på hovedet.

”Hvad vil du sige, Cyan?” vrænger jeg ad ham. ”Du aner ikke, hvad vi laver. Smut nu med dig.”

Cyan vender om og trasker med bøjet hoved hen

imod sit værelse. Jeg bliver stående og kigger efter ham, indtil han har lukket sin værelsesdør bag sig.

Dines har rejst sig og roder i den gule plastikpose. Jeg skubber døren i og sætter mig tilbage på sengen.

”Se her.” Han finder en kikkert frem – ikke en stjernekkikkert, bare en almindelig en til at have om halsen.

Han kaster den til mig og stikker armene ned i posen igen.

”Og de her ...” Han fisker et sæt walkie-talkier op. ”Og ...” Han dykker endnu en gang ned i posen. ”Det hér.” Han vifter med noget camouflagfarvet tøj.

”Skal vi på jagt?” spørger jeg.

”Jeg har lånt det af min far – det er perfekt, når vi skal udspionere.”

”Hvad har du forestillet dig?” Jeg klør mig i håret og kigger på udstyret. Det virker ekstremt.

”Vi sniger os ind i psykopatmorderens have. Så kigger vi ind ad hans vinduer og ser, om vi kan få øje på noget. Vi er nødt til at camouflere os lidt, når vi skal rende rundt på en fremmed mands grund.” Dines vifter igen med de skovfarvede klæder.

”Skal vi det nu?”

”Nej. Vi holder øje med ham fra dit vindue. Hvis han så på et tidspunkt kører, slår vi til.” Dines tager den lille kikkert fra mig og sætter sig på kontorstolen foran vinduet.

Det er ikke verdens bedste idé, men jeg har ikke nogen bedre, så jeg sætter mig på stolen ved siden af og trækker stjernekkerten ind foran mig.

Der sker ikke en dyt. Der er ikke den mindste smule bevægelse ved psykopatmorder-nordmandssvensker-Volvo-guttens hus. Ikke engang en fugl flyver forbi.

Det er dræbende kedeligt at sidde her og glo i hver sin kikkert. Pissefed søndag.

Hvad lavede du så i weekenden, Magenta? Tjo, jeg sad og gloede ud ad vinduet på absolut ingenting sammen med en super-irriterende klassekammerat, som jeg faktisk ikke har spor lyst til at bruge tid sammen med.

Jeg flytter øjet fra kikkerten og ser mig lidt omkring i værelset. Vi kan jo komme til at sidde her resten af dagen.

”Bum, bum, bum,” nynner jeg af kedsomhed, strækker mig, gaber højlydt og gnider mig i ansigtet.

Min finger finder frem til en tør bussemand, som jeg ruller mellem pege- og tommelfinger.

”Der er han!” Dines springer op af stolen og sætter kikkerten helt op til ruden.

Befippet knipser jeg bussemanden væk og griber fat i stjernekkikkerten igen.

Psykonaboen låser hoveddøren. Han tager i håndtaget en ekstra gang og går så ned til sin bil. Han sætter sig ind og kører væk fra villavejen.

”Så er det nu.” Dines snupper camouflagetøjet fra sengen, trækker en grøn elefanthue over hovedet på mig og lægger en stor, grøn- og brunspraglet skjorte i mit skød.

Jeg rejser mig fra stolen og svinger skjorten på. Den når mig ned til knæene, og jeg må lave tre store opsmøgninger på ærmerne. Jeg ligner et camoufleret flyveegern.

”Din far er en stor mand,” konstaterer jeg.

Dines nikker og hopper i et par militæragtige bukser. Han kan snildt have dem uden på sine egne, men har svært ved at holde dem oppe. Jeg finder et bælte frem fra skabet og rækker det til ham.

”Pink? Har du ikke noget bedre?” spørger han.

”Det er det eneste, jeg kan finde.”

”Ikke særlig diskret og spionagtigt.”

”Det er da lige meget. Den der kommer da til at gå langt ned over bæltet.” Jeg peger på en grøn armysweater, som ligger tilbage på sengen.

Dines sætter bæltet i bukserne og tager sweaterkjolen på.

Jeg kigger en sidste gang ud ad vinduet for at være sikker på, at mordernaboen er væk. Mine hænder bliver småsvedige. Skal vi virkelig det her?

”Af sted,” dirigerer Dines og stikker mig en walkie-talkie i hånden.

Den store skjorte blafre som et flag i blæsevejr, da vi løber hen ad indkørslen. Det er godt, det ikke stormer i dag, så ville jeg svæve væk.

Vi kigger os omhyggeligt til alle sider, før vi krydser vejen. Ingen skal se os forsvinde ind i psykoens have – eller se os i det her kluns, for den sags skyld. Der er heldigvis fri bane. Villavejen osrer af fredelig søndag.

Vi løber over vejen, hopper over et bed med små buske og fortsætter om bag ved huset.

Haven ligner en ganske almindelig have. Der er ikke noget specielt psykoagtigt over den. Græs, små

frugttræer og tilfældigt placerede bede.

Jeg går ind på terrassen. Det ser ud til, at der for nylig er strøet sand ud over fliserne. Det knitrer under skoene. Pudset på muren er krakeleret, og ved kanten af terrassedøren mangler et stort stykke, så røde mursten titter frem. Jeg sætter hænderne mod det første vindue og kigger ind. Det er køkkenet. Egetræslåger, granitbordplade, lyst klinkegulv – lidt gammeldags. Et tilrodet spisebord fyldt med forskellige papirer og en enkelt snavset tallerken står i den anden ende af rummet, og nogle flyttekasser er stablet op langs den ene væg, men der er ikke noget mistænkeligt at se.

”Hallo,” kalder det fra min buksekant.

Jeg haler skjorten op og snupper walkien.

”Hallo,” svarer jeg.

”Kom lige herved.”

Jeg ser mig omkring og får øje på Dines helt nede i den bagerste ende af haven. Jeg sætter walkien tilbage i bukselinningen og løber ned til ham.

”Se lige.” Han peger på en plet med løs jord.

”Jord?”

”Mm. Ligner det ikke noget, der har været gravet i for nylig?”

”Tror du, han har ...” begynder jeg og kigger bekymret på Dines.

”Begravet et lig dér?” fortsætter han. ”Det er præcis, hvad jeg tror.”

Min mund bliver tør, og jeg sveder igen i hænderne.

”Skal vi grave det op?” spørger han.

”Nej. Det kan vi da ikke.”

”Jo.” Dines finder to sæt gummihandsker frem fra lommen på de store militærbukser. ”Vi tager de her på. Så sætter vi ingen fingeraftryk. Og vi graver bare liget ned igen bagefter.”

”Det er altså for ulækkert, Dines!” En klump af kvalme vokser i min hals.

”Ja. Men vi skal finde beviser – et lig er beviser.” Dines rækker det ene sæt gummihandsker til mig.

Jeg tager imod dem. Han sætter sig på hug og graver i jorden med hænderne.

”Hjælp nu til,” beder han.

Gummihandskerne er alt for store. De passer helt fint til resten af dresset. Jeg ruller skjortærmerne ned og propper dem ind i handskerne for bedre at kunne beholde dem på.

Jorden føles anderledes gennem gummet; kold

og modellervoksagtig. Her lugter af skovbund. Jeg er nervøs for, at jeg pludselig får fat i en arm eller et hoved. Jeg har aldrig set et dødt menneske før. Tænk, hvis han har parteret liget, så det er en dyngede blodige småstykker, vi finder. Det kan også være, det er en massegrav!

”Vent!” Jeg rejser mig og løber tilbage til huset.

Jeg synes, jeg så en spade oppe ved terrassen.

Bingo! Den står lænet op ad muren. Jeg haster tilbage til Dines.

Han hugger den straks i jorden og graver en stor skovfuld op. Min puls stiger. Om lidt vil vi stå ansigt til ansigt med mindst ét vaskeægte lig! Det er for sindssygt.

Jeg hiver gummihandskerne af og finder min mobil frem fra bukselommen. Vi må dokumentere akten, så vi har noget at vise politiet. Mine hænder ryster lidt, mens jeg filmer Dines, der graver.

”Vi står i haven på Rosenvej 14 og er ved at afsløre en morder. Vi har netop fundet frem til dette gravsted,” kommenterer jeg og zoomer ind på hullet. ”Jeg hedder Magenta, og spaden med spaden hedder Dines.”

Dines stopper med at grave og vender blikket mod

mig. Han sætter den ene hånd i siden.

Jeg pauser optagelsen og sænker mobilen.

”Skarpt kommenteret, ikke? Både sjovt og sandt.”

”Siger fjolset med fonen,” snerrer han og graver videre.

Jeg trykker *rec* igen og fortsætter kommentarsporet.

”Vores mistænkte er nordmandssvensker. Han er lige flyttet til kvarteret og kører rundt i en gammel Volvo-ligvogn. Han transporterer sorte sække i bagagerummet – de er højst sandsynligt fyldt med døde kroppe.”

”Hvad har I gang i?” afbryder en skarp damestemme.

Jeg taber mobilen, og en kaskade af jord vælter ind over mig. Dines har i forskrækkelse kastet en skovlfuld op i luften.

”Hvad har I gang i?” gentager damestemmen.

Et krølhåret, rosinrynket hoved stikker ind over ligusterhækken. Det er Irene fra nummer 16. Psykopatmorderens nabo.

”Øh!” tøver jeg og kigger rundt for at finde på en god undskyldning. ”Vi leder efter min ... øring. Jeg har tabt den.”

”Du har tabt din øring inde hos Johan – nede under jorden?” Irene trækker øjenbrynene sammen

over næsen.

”Ja ... øh ...” Jeg leder desperat efter ord, der giver mening.

”Hvordan har du overhovedet båret dig ad med at tabe den under den der elefanthue, du render rundt med?” spørger hun.

En spade, der bliver hugget i jorden, efterfulgt af et øredøvende smertebrøl lyder. Jeg vender hovedet og kigger på Dines. Han er væltet omkuld og vrider sig som en orm. Han holder sig om den ene fod.

Irene springer gennem hækken og flintrer over mod os. Hendes krøller danser viltert som en trækrone i stormvejr.

”Jamen, dreng, dog!” siger hun forfærdet og sætter sig på knæ ved Dines’ side.

Spidsen på hans hvide kondisko er gennemvædet af blod.

”Dines, hva’ fanden?” er det eneste, jeg kan få fremstammet.

”Skal jeg ikke lige hjælpe dig hjem?” spørger Irene.

”Nej. Nej, jeg har det fint,” stønner Dines.

”Fint?” gentager hun. ”Din sko drypper af blod.”

Dines sætter sig op.

”Jeg skal bare have et plaster på.” Han rækker hånden op mod mig, og jeg får med besvær hjulpet ham på benene.

Jeg samler mobilen op fra græsset.

”Tak for bekymringen. Vi må hjemad.” Dines stikker hånden ind under min arm og humper af sted.

Jeg kan mærke Irenes blik i nakken. Vi kigger os ikke tilbage, men jeg er sikker på, at hun holder øje med os, til vi har forladt psykoens have.

Dines hinker op ad trappen hjemme hos mig. Jeg skubber bag på ham, så han ikke vælter bagover. Han beholder skoene på hele vejen op på værelset.

Han lægger sig på sengen med foden ud over sengekanten.

”Smart, ik’?” spørger han, mens jeg nænsomt vipper skoen af hans blodindsmurte fod.

”Smart? Dines, du mener ikke, at du hakkede spaden ned i din fod med vilje.”

”Jeg er en mester i afledningsmanøvrer.” Hans stemme er fyldt med stolthed.

”Du er en mester i at træffe idiotiske beslutninger.” Jeg får hans strømpe af i et hurtigt ryk.

Dines sætter sig brat op med et brøl og trækker foden til sig.

”Av for helvede da, Magenta. Du skal nok ikke satse på en karriere som sygeplejerske.”

Blodet strømmer fra hans tå og maler lange, røde spor hen over mit hvide lagen.

”EW! Føj, Dines. Min seng.” Jeg hiver elefanthuen af og kaster den hen til ham. Han vikler den rundt om tåen.

Jeg går ud på badeværelset og henter vores førstehjælpeskasse.

”Jeg reddede os faktisk,” siger Dines med bøjet hoved, da jeg kommer tilbage på værelset.

”Det ved jeg godt. Men du er stadig en idiot.”

”Men en genial idiot,” siger han og smiler.

Jeg finder en rulle forbinding frem fra kassen, går tilbage til sengen og tager fat om Dines’ ankel. Lidt mere forsigtigt vikler jeg elefanthuen af. Den er allerede godt snakket ind i blod, så jeg kaster den over i papirkurven. Min mave trækker sig sammen ved synet af den sårede fod. Huden er skrællet af oversiden på storetåen, og neglen er vippet halvt af. Blodet løber nonstop. Jeg skynder mig at vikle forbindingen om

tåen. Så finder jeg en strømpe i skabet, som han med lidt besvær får trukket på. Han rejser sig fra sengen og hiver lagnet af.

”Det virkede jo helt perfekt med det camouflagetøj,” siger jeg spydigt og tager den alt for store skjorte af.

”Vi må bare passe bedre på næste gang.”

”Næste gang?! Vi skal ikke derover igen.”

”Jo, vi skal!” insisterer Dines. ”Vi fik jo ingen beviser. Prøv at høre her, vi har et ansvar. Hvis der bor en psykopatmorder derovre, er vi da nødt til at finde beviser, så han kan blive stoppet.”

Jeg tager lagnet ud af hånden på Dines og breder det ud på gulvet, smider hans blodige strømpe og sko ind midt på det og ruller det sammen.

”Vi må fjerne alt med blod på – jeg ved simpelthen ikke, hvad jeg skal sige til mine forældre, hvis de ser det.”

Dines humper hen til papirkurven og fisker elefanthuen op.

”Så må du nok hellere have den her med også.”

Han kaster huen hen til mig. Jeg propper den ind i lagenklumpen og kigger mig søgende om i værelset. Hvor pokker kan jeg gemme det?

Dines rækker plastikposen over til mig.

”Her. Put det ned i den. Så sørger jeg for at skille mig af med det på vej hjem.” Han tager resten af spionudstyret og putter det ned oven på lagnet.

Jeg følger Dines ned til hoveddøren.

”Vi ses,” siger jeg.

Han kigger ned på sin strømpefod.

”Jeg skal bruge skoen.” Han roder i posen og finder den blodige sko.

Han skærer ansigt i smerte, da han stikker foden ned i den.

Jeg lukker døren bag ham og går op ad trappen. Da jeg når det sidste trin, banker det på døren. Jeg vender om og går tilbage. Dines vælter ind ad døren, så snart jeg åbner den.

”Hullet!” siger han forpustet.

Pokkers til skod! Det hul, vi har gravet i nordmands-svenskerens have, er der endnu. Hvis han opdager det, vil han vide, at nogen skygger ham.

KAPITEL
5

BLODIGT KAOS

”**V**i skal spise!” gjalder fars stemme, så det kan høres i hele huset.

”Vi er nødt til at få dækket det hul,” siger Dines.

”Nordmandssvenskeren bliver mistænksom, hvis han opdager det.”

”Og din supergode afledningsmanøvre betyder, at dit blodige DNA er smurt op og ned ad spaden. Måske er det din egen grav, du har gravet i hans have. Du har et problem.”

Cyan kommer buldrende ned ad trappen. Selvom han er en lille splint, kan han gungre som en hel flok elefanter.

”Skal din kæreste spise her?” griner han, da han flintrer forbi os.

Vi svarer ikke.

Cyan smækker døren ind til stuen efter sig.

”Hvad skal vi gøre?” spørger Dines.

”VI? Det er dit blod.”

”MAGENTA!” Døren ind til stuen bliver flået op, og far stikker sit tyndhårede, bebrillede hoved ind. ”DER ER ... uh! Nåh, I står lige dér? Der er mad.”

”Mm,” svarer jeg. ”Kommer.”

”Vil du spise med?” Far nikker mod Dines, som forsøger at gemme den blodige sko bag det andet ben.

”Det vil jeg rigtig gerne, tak.”

Ej, men altså, hvorfor spørger far ikke mig, hvad jeg synes, før han inviterer en af mine åndsbollede klassekammerater til middag. Jeg gider da ikke sidde og lege BFF med Dumme-Dines.

”Perfekt. Der er masser af mad. Jeg har lavet gullasch uden opskrift – det er blevet til en kæmpe portion.” Far trækker hovedet væk fra dørsprækken.

Dines bukker sig og binder snørebandene op. Mens han står foroverbøjet i en 90 graders vinkel, trykker jeg spidsen af min fod mod hans knæhase. Hans ben giver efter, så han tipper og ryger på hovedet ind i vores mandshøje stuebirk. Et par bandeord lyder et sted inde

mellem de grønne blade.

”Du spørger mig en anden gang, før du takker ja til en invitation fra mine forældre!” Jeg lader ham ligge i planten og forlader entréen.

”Hvor er Dennis?” spørger papa, da jeg kommer alene ud i køkkenet.

”Dines,” mumler jeg og skyller hænderne under den kolde hane.

Jeg tøffer hen og lader mig dumpe ned på min plads ved spisebordet.

Dines kommer humpende ind. Han er fint pyntet med et par blade i håret. Et smil breder sig i mit ansigt.

”Tak for invitationen.” Dines sætter sig til bords.

Han virker fuldstændig upåvirket af, at jeg puffedede ham ind i planten.

”Det er da hyggeligt, at du har lyst til at spise med, Dennis,” siger papa.

”Dines – han hedder Dines, papa,” retter jeg ham.

”Det er ikke så svært.”

”Ejendommeligt navn, det må jeg sige. Det er der ikke mange, der hedder. Jeg hedder Henrik, og det er Peter.”

”Jeg havde forventet noget mere farverigt,” siger

Dines og propper en skefuld gullasch i munden.

”Det kan jeg godt forstå – men nu har vi jo ikke navngivet os selv. På jobbet hedder jeg Peter Pensel,” svarer far.

”Jeg hedder bare Henrik,” siger papa og tager en bid af sit grovflute.

”Bare-Henrik?” Dines løfter det ene øjenbryn.

”Smider du da tit tøjet på arbejdet?”

”Nej, for pokker da!” griner papa og er ved at kløjes i maden. ”Jeg mener, jeg har ikke noget tilnavn.”

”Nååh!”

Jeg skovler maden i mig og håber, at Dines også vil skynde sig. Jeg orker ikke, hvis mine forældre skal til at bryde sig om ham. Han skal ikke tættere på mig og min familie – han er allerede alt for tæt på. Han ender med at stikke mig i ryggen, ligesom Emma gjorde dengang. Jeg ved det!

”Tak for mad.” Jeg skubber stolen bagud.

”Magenta.” Far ser alvorligt på mig. ”Du holder lige bordskik, indtil Dines er færdig.”

Tallerkenen banker mod bordet, da jeg lader mig falde ned i stolen igen.

Far stirrer på mig med ’opfør dig lige ordentligt unge

dame-blikket’.

”Hvornår skal I så giftes?” driller Cyan og laver kyssemund.

”Hold din lillebitte patteungemund lukket,” vrisser jeg.

”Magenta!” Far hæver stemmen en smule.

”Ja, ja! Hvorfor siger du ikke noget til Cyan?”

Dines spiser uudholdeligt langsomt og utrolig meget. Han er i gang med tredje portion. Hvor glad kan man lige være for gullasch? Han har åbenbart også glemt alt om hullet!

Jeg skraber skeen frem og tilbage over den tomme tallerkenbund et par gange. Den skingre lyd får Dines til at fare sammen og tage sig til hovedet.

Han sender mig et sammenknebet blik. Jeg graver i luften med skeen. Så fat dog et hint!

”Tak for mad,” siger han prompte og skubber stolen ud.

”Velbekomme,” svarer far.

”Tak for mad.” Cyan rejser sig også.

Vi går op mod værelset. Cyan følger efter som en lille, nysgerrig hundehvalp.

”Sig nu, hvad det er, I laver,” beder han.

”Drop det, Cyan,” siger jeg uden at kigge på ham.

”Jeg ved, I har gang i noget ...”

”Du er for lille, Cyan.”

”Jeg er 8 år ... jeg er ikke lille.”

”Hej, hej, Cyan.” Jeg smækker døren i for næsen af ham.

Dines går over til vinduet.

”Årh øv, han er kommet hjem.”

Psykoens bil holder ved huset.

”Tror du, han har opdaget hullet?” spørger jeg.

Dines trækker på skuldrene og sætter øjet til kikkerten.

”Jeg kan se ham. Han står ved et vindue i stueetagen.”

”Ser han bekymret eller paranoid ud?”

”Det ved jeg ikke – jeg synes, han ser meget rolig ud.”

Det pusler ved værelsesdøren. Jeg har kraftigt på fornemmelsen, at det hverken er Turkis-kis eller en mus. Da jeg åbner den, vælter Cyan ind og lander på maven foran mine fødder.

”Cyan! Nu må du simpelthen lade os være i fred. FAR, CYAN DRILLER!” råber jeg.

Cyan rejser sig og klemmer øjnene sammen. Han løber over gulvet, smutter ind under Dines' arm, og før jeg kan nå at stoppe ham, skubber han Dines omkuld og sætter øjet for stjernekkikerten.

”I udspionerer den nye nabo!” udbryder han.

Jeg ser forskrækket på Dines, som rejser sig og slår ud med armene.

Far træder ind ad døren.

”Hvad foregår her?”

”Magenta og Dines udspio...” begynder Cyan.

Jeg lægger en hånd over hans mund og smiler kunstigt.

”Øh – her foregår ingenting. Vi leger bare alle tre. Der er ikke noget alligevel.”

Cyan får i mit håndled for at få mig til at slippe.

”Det er da sødt af jer at lade Cyan være med.” Far drejer om på hælen.

Han stopper op efter et par skridt og skifter retning mod sengen. Han flytter dynen til side.

”Hvad er der sket her?”

Jeg opdager, at madrassen er plettet af blod – det er åbenbart trængt igennem lagnet. Hvordan skal jeg forklare det? Jeg synker en ekstra gang og vender

blikket ned mod Dines fod.

”Det er, fordi ... øh ...” Jeg kigger ud ad vinduet over mod psykoens have.

”Åh!” Far slår ud med begge arme. ”Du har fået menstruation.”

Det giver et sæt i mig, og jeg kan høre Cyan fnise inden under min hånd. Dines står stiv som et bræt og rynker en lille smule på næsen.

”Det er helt naturligt,” fortsætter far. ”Det skal du ikke være flov over. Lige et øjeblik.” Han klapper mig på skulderen og går ud af værelset.

Min hånd glider væk fra Cyans mund. Det er bare for meget. Jeg er nødt til at lade far tro, jeg har fået menstruation.

”Menstruation,” sprutter Cyan.

”Det er ikke sjovt, Cyan. Det får alle piger,” siger Dines og sender mig et usikkert smil. Hans kinder blusser en smule.

Far kommer tilbage på værelset, bærende på en stor, pileflettet kurv.

”Se her.” Han sætter kurven på skrivebordet. ”Jeg har forberedt mig på det her øjeblik. Jeg har læst om det og købt ind til det.”

Han hiver en kæmpestor, pink plastikpakke op af kurven.

”Det her er bind.” Han fumler med pakken, finder et frem og pakker det ud. ”Se, det her er et med vinger – det beskytter rigtig godt mod lækager. Man kan også få dem uden vinger – de ser sådan her ud.” Han hiver endnu en pakke op fra kurven og pakker et bind mere ud. ”Man kan også få nogle meget lange bind – det er natbind.” Han haler en blå pakke op og åbner et til. ”Man lægger dem bare ned i trussen.” Han leder i skabet og finder et par af mine trusser frem.

Jeg tror, mit ansigt har samme farve som en rødbede. Det koger i hvert fald. Hvis man kan dø af flovhed, så er jeg meget tæt på nu. Jeg er lige ved at eksplodere. Hvordan skal jeg få stoppet ham?

Dines og Cyan siger ikke en lyd.

”Se,” siger far med et smil og lægger det gigantiske natbind ned i trusserne. ”Sådan. Så slipper du helt for, at der er blod alle vegne.” Han rækker dem til mig og nikker ihærdigt.

Min krop sitrer, da jeg tager imod dem, og min hals snører sig sammen. Han stikker hånden ned i kurven igen. Er han dog ikke snart færdig? Det føles, som om

mit opkogte ansigt er hævet til dobbelt størrelse. Hvor meget kan der være i den kurv?

”Så er der også sådan nogle her.” Han finder en firkantet papæske frem. ”Tamponer.”

”FAR!” råber jeg. ”Jeg har forstået konceptet. Tak!”

Han ser på mig og klapper stolt på kurven.

”Ja, ja da, ellers spørger du bare. Du kan jo have kurven herinde på dit værelse.” Endelig går han mod døren. Han drejer hovedet og kigger tilfreds på mig. ”Du siger bare til, når du har brug for nye forsyninger.”

Jeg klemmer læberne sammen til et stramt smil.

Ingen siger noget. Jeg står som forstenet med trusserne i hånden. Skrivebordet flyder med bind i alle mulige størrelser og farver. Hvilke forældre gør dog sådan noget?

Døren bliver åbnet igen. Papa kommer væltende ind med sin mobiltelefon fremme.

”Smil, min pige.” Han knipser et billede. ”Det er en stor dag.” Han niver mig i kinden og går igen.

Min hjerne er gået i hak. Jeg stirrer på de lilla trusser, som dingler hypnotisk på min pegefinger.

”Ehm,” bryder Dines tavsheden. ”Så fik jeg da også lært lidt.”

Jeg kyler trusserne fra mig, smider mig på den blodplettede seng og gemmer hovedet i mine arme.

Dines sætter sig på sengekanten og klapper mig på ryggen.

”Forældre kan være så pinlige.”

”Mine er de værste,” snøfter jeg.

”Jeg ved jo godt, at det ikke er menstruation, der er i din seng,” forsøger han at trøste.

”Er det ikke?” Cyan tripper hen over gulvet.

Jeg tørrer øjnene og sætter mig op. Cyan kigger helt tæt på en af pletterne på madrassen.

”Men det ligner altså blod. Hvad er det?”

”Hvorfor er du så nysgerrig?” spørger Dines.

”Fordi I har gang i noget.” Cyan spærrer øjnene op.

”Noget med blod og den nye nabo!”

”CYAN!” kalder papa. ”Du har glemt at fodre Turkis-kis.”

”Årh altså.” Cyan går sammensunket med fødderne slæbende over gulvet. ”Jeg vil vide det!” Hans tunge skridt gungrer ned ad trappen.

Dines kigger på sin mobil.

”Klokken er halv otte – jeg er nødt til at gå hjem.”

”Hvad gør vi så med hullet?”

Han skubber døren i og sætter sig tilbage på sengen. Dines sænker stemmen og læner sig ind mod mig.

”Vi mødes i nat klokken et ude foran dit hus,”
hvisker han.

Jeg trækker hovedet væk og tørrer hans spytånde af med ærmet.

”Det er ulækkert, når du hvisker.”

”Undskyld.” Dines slår blikket ned.

”Og vi kan ikke mødes midt om natten,” fortsætter jeg. ”Vi skal i skole i morgen.”

”Maggi! Tag dig sammen! Jeg smutter hjem nu, så ses vi i nat.” Han ugler mig i håret og går over til døren.

”Tag sort tøj på,” siger han, inden han lukker den efter sig.

KAPITEL
6

NATTEUDFLUGT

B*ip, bip, bip*, lyder det fjernt. Jeg åbner med besvær øjnene. Det er bælgmørkt. Jeg fumler mobilen frem fra under hovedpuden og skynder mig at slå alarmen fra, så jeg ikke vækker hele huset. Klokken er 00.45.

Jeg sætter mig op, gaber og tænder lampen på natbordet. Lyset svier i øjnene. Jeg lukker det ene og tusser hen til skabet.

Sort tøj, sort tøj, sort tøj. Jeg kører fingrene ned over tøj-bunkerne. En joggingheldragt – den er ikke sort, men mørkegrå – det må gå an.

Da jeg trækker dragten ud, vælter tøjbunken ned fra hylden. Et kort suk blæser ud af munden på mig. Jeg løfter bunken op og propper den tilbage i skabet.

Hurtigt klapper jeg lågen i, før det hele vælter ud igen.

Joggingdragten er stor. Jeg kan sagtens have den uden på natkjolen. Det buler lidt, men jeg er ligeglad. Træt og ligeglad.

Hvad er det for en lorteidé, at jeg skal snige mig ud midt om natten. Det er Dines' blod, der er på den spade – ikke mit. Et sekund overvejer jeg at lade ham klare det alene.

Jeg stikker i et par store, vamsede abesutsko og kigger på uret igen. 00.55.

Vinduet piber lidt, da jeg puffer det op. Jeg stopper og lytter efter lyde i huset. Der er musestille. Så åbner jeg vinduet helt. Den kølige nattevind trænger gennem dragten. De små hår på mine arme rejser sig.

Vejen er oplyst af gadelygter, men jeg kan ikke se Dines dernede. Han er nok ikke kommet endnu. Et grantræ danser i vinden og laver skumle skygger på græsplænen. Jeg stikker det ene ben ud gennem vinduet. Det suger i maven. Der er faktisk ret langt ned. Jeg svinger det andet ben ud, lukker øjnene og trækker vejret dybt. Tre, to, en ...

”Maggi! Stop!” hvæser en stemme et sted neden for vinduet.

Jeg åbner øjnene. Det rumsterer, og en busk bevæger sig voldsomt. En person klædt i sort fra top til tå tumler ud derfra.

”Hvad har du gang i, mand? Du brækker både arme og ben, hvis du springer,” råber Dines.

”Shh!” tysser jeg.

”Shh selv! Gå ned fra den vindueskarm og kom herud på en anden, mindre idiotisk måde.”

”Skal vi diskutere, hvem der er mest idiotisk? Min stemme falder helt sikkert på dig, hr. Spadefod!”

”Kom nu bare herud via hoveddøren.”

”De hører mig.”

”De hører dig da også, hvis du brækker benene. List! De der abnormt store sutsko, du har på, er sikkert drøngode lyddæmpere. Af sted, Maggi!”

Maggi! Maggi! Maggi! Nu må han simpelthen holde op med at kalde mig det.

Jeg trækker benene ind i værelset igen, futter over til døren og stikker hovedet ud. Reposen er mørk og stille. Jeg lister over parketgulvet, helt forsigtigt; ekstra forsigtigt forbi Cyans værelse, hvor jeg ved, der er et par knirkende gulvbrædder. Jeg fortsætter ned ad trappen. Den virker altid dobbelt så lang, når det er mørkt.

”MIAV!”

Turkis-kis gnider sig op ad mit ben.

Jeg maser pegefingeren mod læberne og signalere, at den skal være stille.

”MIAV!”

Hvad tænker jeg på? Turkis-kis er dum som en tøjbamse. Selvfølgelig forstår den ikke det.

”MIAAAAV!”

Jeg løfter katten op og lister hen til hoveddøren.

Skridt! Der lyder skridt! Jeg stopper og lytter til trinnene fra stuen.

”Hvor er du, Turkis-kis – kom her,” kalder papa.

Jeg kaster katten fra mig, åbner døren, smutter ud og lukker den stille efter mig. Gennem den matterede rude kan jeg se lyset i entréen blive tændt.

Jeg futter hen til Dines, som står ved enden af huset og venter. De små perlesten ruller under sutskoene.

Uden at sige noget til hinanden lusker vi over vejen mod psykopatmorderens hus. Dines halter stadig lidt. Der er ikke lys i nogen vinduer, hverken hos psykoen eller i resten af de huse, vi kan se herfra. De sover forhåbentligt tungt alle sammen.

Der er helt skyfrit. Jeg stopper op midt på

vejen og vender blikket mod den stjernespækkede nattehimmel. Cassiopeia skinner klart. Det er mit yndlingsstjernebillede, fordi det ligner et M. Egentlig siger man, det ligner et W, men jeg er sikker på, at det er et M for Magenta.

”Pst!” Dines vinker utålmodigt. ”Du skal ikke glo på stjerner nu.”

Vi springer over bedet med de små buske. Dines jamrer sig lidt, da han lander.

Der bliver mørkere og mørkere, jo længere væk fra vejen vi går. Det er svært at orientere sig. Alting ser anderledes ud, når det er mørkt. Haven virker uendeligt stor.

”Vi skulle have taget en lommelygte med,” hvisker Dines.

”Nej, vi skulle da ej!” hvisker jeg tilbage. ”Det ville virke totalt forbryderagtigt. ARH!” Jeg falder og lander med ansigtet i en dyngje jord.

”Shh! Dæmp dig dog lidt.”

Jeg løfter hovedet og spytter det værste muld ud.

”Jeg har fundet hullet.”

Da jeg er kommet på benene igen, har Dines opsporet spaden. Han stikker den i jordbunken og

skovler det første læs tilbage i hullet.

En ugle tuder og leder mine tanker hen på en gyserfilm. En ubehagelig rislen prikker ned over min ryg. Jeg kaster et blik mod ligusterhækken – der er heldigvis ikke noget Irene-hoved. Eller måske er der. Det er svært at se. Jeg tripper. Dines må godt skynde sig lidt.

”Sådan.” Dines tørrer spaden et par gange over græsset. ”Så skal vi bare have sat den her på plads. Kan du huske, hvor du tog den?”

Jeg nikker og tager spaden fra ham. Vi går hen til terrassen, hvor jeg stiller den op ad muren.

”Hey, se lige.” Dines peger mod den anden ende af terrassen, hvor et svagt lys trænger op fra et aflangt, firkantet hul, som flugter med huset. ”Han sover måske ikke alligevel.”

”Skal vi ikke gå hjem nu?” spørger jeg.

Dines tysser på mig og smyger sig langs murstenene. Han dukker sig under et vindue og sætter sig på knæ ved hullet. Han vinker mig med. Jeg sukker og følger efter.

Lyskassen, som papa kalder sådan et hul, omkranser et kældervindue. Jeg anede slet ikke, psykoen havde en kælder.

Vinduet er støvet og beskidt, så det er umuligt at se, hvad der foregår dernede, men der foregår helt sikkert noget. Skygger bevæger sig rundt. Dines hopper ned i lyskassen, som går ham til hoften. Han sætter sig på hug og pudser ruden med ærmet. Det hjælper ikke det mindste.

En skinger, metallisk og gennemtrængende lyd kommer øjeblikket efter inde fra huset. Næsten som et tandlægebor.

Dines kigger op på mig, jeg trækker på skuldrene.

”Jeg tror, det er en vinkelsliber,” hvisker han.

Jeg aner ikke, hvad en vinkelsliber er, men jeg nikker alligevel.

”Sådan en kan skære igennem hvad som helst.”

Dines kravler op af lyskassen og småløber over terrassen.

Jeg følger efter.

”Der må være andre kældervinduer,” siger han, da vi lunter langs gavlen. ”Måske kan vi se ind ad dem.” Han stopper ved hushjørnet og kigger forsigtigt omkring det, før vi bevæger os om på forsiden af huset.

Der er to lyskasser, men kældervinduerne er fuldstændig mørk-lagte. Jeg slår ud med armene og

nikker i retning af mit hus.

”Så lad os gå hjem.”

Lyset tændes i et vindue i stueetagen lige ud for, hvor vi står. Jeg stivner med et gisp. Dines griber fat i mit ærme og hiver mig hen til væggen. Vi presser os op mod den.

”Se lige, hvad han laver,” hvisker Dines og tjatter til mig.

Jeg vipper en smule frem, så jeg netop kan se ind ad vinduet. Det er bryggerset.

Normandssvenskeren står lige inde på den anden side af ruden. Han trækker en skuffe ud og roder i den. Det gibber i mig, da han finder en makaber, stor kniv frem. Dines maser sig tættere på, så han også kan kigge ind. Nordmandssvenskeren kører fingeren hen over skæret på kniven og nikker for sig selv. Så skubber han skuffen i med hoften, slukker lyset og forlader bryggerset.

”Han ser bimplende sindssyg ud!” hvisker Dines.

”Mm.” Jeg synker besværet mit spyt. ”Skal vi ikke gå hjem? Jeg kan ikke lide det her.”

”Jo.”

Hoveddøren går op. Vi maser os flade mod muren

igen. Jeg holder vejret. Dines' hånd kryber ind under min arm og griber fat. Nordmandssvenskeren går ned ad den smalle passage mod vejen. Han har den store kniv i hånden og fløjter lystigt.

Dines får mig med rundt om hushjørnet.

Vi står tæt og kigger forsigtigt frem.

Nordmandssvenskeren bliver oplyst af keglen fra en gadelygte. Han låser postkassen op, fisker en avis ud og går tilbage med kniven og avisen svingende langs siden.

Jeg puster ud i et langt støn, da døren smækker i efter ham.

”Hvad var det for en psyko-fløjten?” hvisker Dines.

”Vi skal hjem nu.” Min stemme skælver. ”Vi skal ikke være her længere.”

Jeg løber hen, springer over de lave buske og fortsætter over vejen. Dines følger efter.

”Vi må indenfor i hans hus.” Dines roder med foden i perlestenene i vores indkørsel.

Jeg nikker, til min egen overraskelse. Jeg er jo enig – vi må finde ud af, hvad der foregår i den kælder, men jeg har ikke spor lyst til at skulle derind.

”Du lægger dig syg i morgen,” foreslår han. ”Det gør jeg også. Vi faker selvfølgelig. Bare lidt feber og

ondt i maven måske. Nok til, at vi lige kan få lov at blive hjemme fra skole – for lidt til, at vores forældre behøver at blive hjemme hos os.”

”Men ...” forsøger jeg.

”Ikke nogen men’er! Det er sådan, vi gør det. Og når alle så er kørt på arbejde, og kvarteret er fuldstændig mennesketomt – så bryder vi ind!”

”BRYDER IND!”

”SSHH!” Dines lægger hånden for min mund. ”Lad dog være med at råbe.”

Jeg får hans hånd væk og træder et skridt baglæns.

”Du skal ikke putte din fedtede hånd op i ansigtet på mig.”

”Vi er nødt til at bryde ind, Maggi. Hvad har du ellers forestillet dig? Vi kan jo ikke vente på, at han selv inviterer os indenfor i morderhulen, vel?”

”Okay, fint så.”

”Godt, du, så er det planen. Vi ses om et par timer.” Dines spreder armene ud til begge sider og smiler stort.

Jeg løfter overlæben i den ene side og trækker hovedet tilbage i dobbelthageposition.

”Det hedder en krammer, Maggi – sådan nogle giver man til sine venner.” Han omfavner mig og holder mig

fast i et stramt greb.

Mine arme hænger slapt ned langs siden, mens jeg venter på, han får det overstået.

”Husk lige at vaske dit fjæs,” siger han. ”Du er helt smattet.” Endelig giver han slip.

Jeg vender om og går væk fra ham. Venner! Vi er ikke venner ...!

Jeg træder ud af abesutskoene i entréen. De er blevet gennemblødt af det fugtige græs. På tæer lister jeg op ad trappen. Da jeg når toppen, går døren til badeværelset op.

”Cyan!” gisper jeg. ”Hvad laver du?”

”Tisser.” Han gnider øjnene.

”Gå ind i seng og sov igen.”

Cyan går et par skridt mod sit værelse, men stopper så op og vender sig mod mig.

”Hvad laver *du* egentlig?”

”Jeg skulle også tisse ...” lyver jeg.

Cyan tænder lyset på reposen.

”Hvorfor har du joggingdragt på ... og de der sutsko i hånden?” Han går helt tæt på mig. ”Og du er fuld af jord i ansigtet.” Han snuser til mig som en sporhund.

”Du er underlig, Cyan.” Jeg går forbi ham og hen mod

mit værelse.

Han river fat i hættten på min dragt. Jeg stopper.

”Du har været udenfor!” Han lægger hånden på min kind. ”Du er også helt kold – hvorfor har du været ude?”

”Gå i seng, Cyan! Godnat.”

”Er det noget med naboen? Og Dines?”

”Godnat!” Jeg går ind på værelset og lukker døren.

”Var du ikke på vej på WC?” lyder det fra nøglehullet.

”Du har gang i noget megaforbudt – jeg ved det.”

KAPITEL
7

MORDERHYTTEN

Det banker svagt på værelsesdøren. Jeg lukker øjnene og lader, som om jeg stadig sover.

”Magenta.” Far går over gulvet. Han nusser mig på kinden. ”Du skal op. Klokken er mange.”

Jeg åbner øjnene på klem. ”Jeg har det ikke så godt, far.” Jeg skyder underlæben en smule frem.

Far sætter sig på sengen og lægger hånden på min pande. ”Du er ikke varm.”

Jeg vender mig om på siden, med hovedet væk fra ham, og krøller mig sammen i fosterstilling.

”Prøv nu at stå op og spis lidt morgenmad, så ser vi på det.” Han rejser sig og giver min skulder et klem.

Lyden af dørhåndtaget, der bliver trykket ned, fylder mig med panik. Far *skal* tro på, jeg er syg.

”Jeg har altså ondt i maven, far,” kalder jeg efter ham. ”Jeg er slet ikke sulten.”

”For søren da!” Far snurrer rundt på hælen. ”Det havde jeg fuldstændig glemt. Du har jo menstruation.”

Det havde jeg også glemt – måske, fordi jeg ikke *har* menstruation. Men det er en virkelig god og troværdig forklaring. Den går jeg med.

”Ja,” lyver jeg.

Samvittigheden snurrer i mit hoved. Jeg hader at lyve over for mine forældre.

”Det kan gøre vældig ondt i maven ... har jeg læst. Men det kan vi gøre noget ved.” Far forsvinder ud af værelset, men kommer straks tilbage igen. ”En varmpude!” Han vifter med en flad pude med en ledning i.

Han sætter den i stikkontakten, løfter dynen af mig og lægger puden på min mave.

”Varme lindrer smerten.” Han sætter sig på sengekanten og kigger forventningsfuldt på mig. ”Hjælper det?”

”Jeg har ligget med den i 5 sekunder – tror du ikke, der skal gå lidt længere tid?”

”Man kan også massere området blidt. Ryk lidt.” Far

møver sig ned i sengen ved siden af mig, trækker op i sin bluse og kører hånden rundt på maven. ”Sådan her. Små cirkelbevægelser.”

Det vibrerer i madrassen, og en dunst af rådne æg spreder sig i lokalet.

”Ew! Far.”

”Ja – mavemassage hjælper også mod luft i maven ... åbenbart.” Han vifter forvildet med armene i et forsøg på at fjerne den ækle stank. ”Hjælper det med varmen nu?”

Jeg ryster på hovedet.

Han sætter sig op og synker sammen på sengekanten.

”Jeg ved jo ikke, hvordan det føles, skat – måske du ...”

”Jeg har brug for at være hjemme i dag, far,” afbryder jeg.

”Okay.” Han stryger hånden over mit hår. ”Jeg bliver hjemme hos dig.”

”Nej!” siger jeg lidt for højt og sætter mig op i sengen.

Far kigger forskrækket på mig.

”Jeg mener; nej tak.” Jeg lægger mig ned igen og trækker varmepuden på plads på maven. ”Det er jo

bare menstruation, ik’? Jeg skal nok klare mig.”

Fars bekymrede blik borer sig ind i min samvittighed.

”Okay da. Men sørg for at bevæge dig – det er vigtigt. Løb en tur eller dyrk noget yoga. Det hjælper – har jeg læst.”

Cyan kommer sjoskende ind på værelset.

”Hvorfor er du ikke stået op endnu?”

”Magenta har det ikke så godt i dag,” svarer far.

”Hun har ondt i maven og skal ikke i skole.” Han bukker sig ned og kysser mig på panden. ”Vi ses senere, min skat. God bedring.” Han smiler til mig og forlader værelset.

Cyan sætter sig på sengen.

”Du er ikke syg ...” Han skuler til mig. ”Og hvis du er, så er det, fordi du render rundt udenfor om natten.”

”Jeg *er* syg, Cyan.” Jeg lukker øjnene og håber, han går.

To små barnetommelfingre tvinger mine øjenlåg op, og Cyan stikker sit kuglerunde ansigt helt tæt på mit.

”Dine pupiller er kæmpestore! Du lyver!” siger han.

Jeg vender hovedet væk. Den lille, nysgerrige nøglehulskigger skal ikke ødelægge det her.

Far stikker hovedet ind ad døren.

”Cyan, skynd dig at komme ned og spise morgenmad, så du ikke kommer for sent i skole.”

Cyan rejser sig og peger anklagende på mig.

”Magenta er ikke syg!”

”Nej,” siger far. ”Det ved jeg godt.”

Det giver et sæt i mig – ved han, jeg lyver? Har den lille mide afsløret mig? Jeg tager mig til underlivet og ser på far med det mest smertefyldte udtryk, jeg kan rynke ansigtet sammen til.

”Menstruation er ikke en sygdom,” fortsætter far. ”Men det kan være rigtig ubehageligt.” Han lægger armen omkring Cyan og tager ham med ud af værelset.

Jeg bliver under dynen, indtil jeg er sikker på, de alle sammen er kørt af sted.

Jeg lister mig ned ad trappen og står et øjeblik og lytter ved døren til stuen. Der er helt stille. Jeg åbner den ganske lidt. Der er ingen at se gennem sprækken.

Jeg trisser ud i køkkenet, smører mig en honningmad og hopper op og sætter mig på køkkenbordet. Havde far og papa været hjemme, havde jeg ikke fået lov at spise honning til morgenmad på en hverdag.

Det banker hårdt på ruden. Maden glider ud af min

hånd, og jeg inhalerer den bid, jeg har i munden. En kaskade af host får den fortyggede klump til at flyve ud. Den rammer en køkkenlåge og kurer ned sammen med en gul klat slim.

Stadig småhostende hopper jeg ned fra køkkenbordet. Det er ikke mine forældre. Det er Dumme-Dines, som står og griner tåbeligt ude foran vinduet. Jeg rækker ham den midterste finger. Han sender mig et fingerkys retur og giver tegn til, at jeg skal lukke ham ind.

Jeg fjerner honningmaden, som har klistret sig fast til natkjolen, og smider den i skraldespanden.

”Blev du forskrækket?” spørger Dines flabet, da jeg åbner for ham.

”Næ!” Jeg forsøger at lyde ligeglad.

”Nåh. Så du kaster bare med honningmadder for sjov?”

”Skal du ind eller hvad?” spørger jeg for at tale om noget andet.

Dines går ind. Han har et sammenrullet stykke papir i hånden.

”Hvad er det dér?”

”Det her.” Han trommer med fingrene på rullen.

”Det er en komplet plantegning over hele byens kloaksystem. Så kan vi se præcis hvilke rør, der fører ind til psykoen. Via dem kan vi komme ind i hans hus gennem hans lokum!”

Jeg rynker på næsen.

”Gennem hans lokum?”

”Ja, mand! Genialt!”

Han må da have drukket afløbsrens – hvad er det for en tåbelig plan?

Dines knækker sammen af grin.

”Selvfølgelig skal vi da ikke gennem hans lokum.”

Han træder ud af sine sko. ”Kom nu.”

Vi går ud i køkkenet. Jeg bemærker, at Dines kun halter en lille smule nu. Han sætter sig ved bordet. Jeg hælder en skål yoghurt op og sætter mig ved siden af.

Han ruller papiret ud. Det er en tegning af et hus.

”Flot tegning,” siger jeg og slubrer en skefuld yoghurt i mig. ”Skal jeg også tegne et til dig?”

”Det er faktisk en del af min plan.”

”Skidegodt, Egon.” Jeg kører endnu en skefuld indenbords.

”Vi sætter et kryds på papiret alle de steder, vi kan forestille os, at nordmandssvenskeren kan have gemt en

ekstranøgle,” forklarer Dines. ”Så vi ikke bare vandrer rundt på må og få derovre – selvom folk nok er på arbejde nu, må vi bruge så lidt tid som muligt på at komme indenfor.”

Det er slet ikke nogen dum plan – det er faktisk supersmart tænkt. Men det behøver jeg jo ikke fortælle ham.

Da vi har sat en del krydser, og jeg har skiftet tøj, sætter vi kurs mod morderhytten. Vi kigger os godt om, inden vi forlader indkørslen. Volvo-smadrekassen holder der ikke – han må være kørt på arbejde. Der er heller ikke andre naboer at se. For en sikkerheds skyld slår jeg et smut forbi nummer 16 – jeg vil sikre mig, at vi ikke risikerer en Irene-forstyrrelse midt i det hele. Der ser ikke ud til at være nogen hjemme.

Vi leder alle de afkrydsede steder. Under måtten, bag væg-lampen, under potteplanten, ved postkassen, under søstenene langs muren, på murstensudspringet over døren, i lyskasserne ved kældervinduerne. Jeg er endda oppe at stå på Dines’ skuldre for at kigge i tagrenden – men vi finder ingen nøgle.

”Hvad så? Hvad gør vi nu?” spørger jeg.

Dines trækker på skuldrene og kigger sig omkring. Han bukker sig, samler en sten op, nikker til mig og så mod bryggersvinduet.

”Det er en virkelig dårlig idé!” Jeg skynder mig at tage stenen fra ham. ”Du skal ikke smadre ruden.”

”Men vi *skal* ind.” Han tager den tilbage og lægger an til at kaste.

”Ikke på den måde!” Jeg griber ud efter stenen, men han rækker den op i luften. ”Giv mig den så!” forlanger jeg.

Han griner ad mig og flytter stenen fra hånd til hånd, hver gang jeg rækker ud efter den. Jeg skubber ham hårdt i brystet, så han knækker sammen med en lille lyd.

”Drop det, Dines.” Jeg tager stenen igen og dumper den ned oven i de andre sten. ”Vi må kunne komme ind på en anden måde.”

Jeg lader ham stå og ømme sig og går om på den anden side af huset. Mit blik glider ud over haven og fæstner sig ved jorden, vi gravede i i nat. Som jeg ser det herfra, har vi faktisk klaret det ganske udmærket med at dække hullet til i mørket.

Jeg sætter fingrene i kanten af terrassedøren og

forsøger at bore dem ind i det smalle mellemrum.

Dines kommer omkring hushjørnet. Han kaster og griber stenen med den ene hånd.

”Det her er den eneste løsning,” siger han, går ud på græsset og vender front mod mig. ”Flyt dig, Maggi.” Han hæver armen og sigter mod terrassedøren.

Det er så kriminelt! Jeg har ikke lyst til, at vi skal ødelægge noget.

Jeg rykker et par skridt til siden, presser øjnene sammen og venter på den klirrende lyd.

Der sker ikke noget – der er helt stille. Jeg åbner øjnene igen. Dines er forsvundet. Har han fået kolde fødder? Har han forladt mig her alene? Dumme-Dines! Vreden bobler i mig som en ulmende vulkan. Jeg vidste, at jeg ikke kunne stole på den idiot! Jeg skulle aldrig have lukket ham ind i mit liv. Det er derfor, at venner er en dårlig idé. Man kan ikke stole på andre end sig selv og sin allernærmeste familie.

Jeg går over terrassen og sparker til en sortmalet træsolstol på vejen. Det giver et jagende smæld op gennem underbenet. Lorte-Dines! Nu står jeg her helt alene i en morders have. Han vil sikkert fortælle alle om, hvor dum jeg er, i skolen i morgen – det bliver

ligesom dengang med Emma.

Enden af en stige kommer til syne ved hushjørnet. Psykoen! Jeg svinger mig ind under en stor, blomstret parasol. Latterligt dårligt gemmested, hele min underkrop stikker ud. Jeg står helt stille og håber, at de grå joggingbukser går i ét med stangen.

”Hvad laver du egentlig,” lyder Dines’ stemme.

Jeg vikler mig ud af parasolstoffet og glør overrasket på ham. Han står med en lang stige over skulderen.

”Jeg troede, at du ... lige meget. Hvad laver du med den dér?”

”Der er et tagvindue, som står på klem.” Han bakser med stigen og placerer den ved siden af terrassedøren lænet mod tagrenden. ”Kom.”

Han kravler op ad stigen. Jeg tøver lidt. Der er meget langt derop.

”Kom nu.” Han vender sig om på det øverste trin og kigger ned på mig, inden han kravler videre.

Allerede da jeg træder op på det nederste trin, begynder mine ben at ryste. Tanken om højden er ubehagelig – men det altoverskyggende er tanken om det indbrud, vi er ved at begå. Jeg har bestemt aldrig forestillet mig, at et indbrud, med mig selv i

hovedrollen, ville blive en del af min opvækst.

”Pst,” signalerer Dines, da jeg står på det øverste trin. Han rækker en hånd ud gennem skråvinduet ned mod mig.

Han holder fast med et stramt greb, mens jeg kravler op ad det glaserede tegltag. Jeg maver mig gennem vinduet og tumler ned på et trægulv.

Det må være morderens soveværelse, vi er havnet i. Et temmelig blondebefængt rum. Blondesengetæppe, blondepuder, blonderullegardin, blondebort langs loftet og blondebånd omkring potten på en gulvpalme. Lidt dukkehusagtigt.

”Tror du, han har myrdet en bryllupskage herinde?” griner Dines.

”EJ – det er ikke sjovt,” siger jeg, men kommer alligevel til at grine.

”Det ligner da, at vi er kravlet ud af numsehullet på en brud og roder rundt inde under hendes kjole. Så glad kan man da ikke være for blonder!”

Et hvidmalet, gammeldags skuffemøbel fanger min opmærksomhed. Jeg tager fat om porcelænsknopperne på den øverste skuffe. Den er stram at hive ud, og træet knager og piber. Den er gabende tom, kun lidt

nullermænd blafrer rundt i bunden.

Dines åbner lågen på et gammelt karlekammerskab. En underlig, hengemt lugt siver ud og fylder rummet. Han leder gennem en bunke med bluser og kører skjorter og bukser fra den ene ende af bøjlestangen til den anden, én ad gangen.

”Vi finder ikke nogen mordvåben herinde.” Han lukker lågen igen. ”Jeg tror, vi skal i kælderen.”

På reposen er der en dør ind til endnu et værelse. Jeg skubber den op med skulderen. Der står en enkelt seng og et sengebord derinde, ikke andet. Dines går nedenunder. Jeg trækker døren til igen og følger efter ham.

Da vi når bunden af trappen, stopper Dines op. Han vender ansigtet mod mig og giver tegn til, at jeg skal være stille. Der er en underlig, puslende lyd. En dør for enden af entréen står åben – det er ind til stuen. Lyden kommer derindefra.

Vi lister os lydløst helt hen til døråbningen og stiller os op ad væggen. Mit hjerte banker i turbofart, og jeg kan høre pulsen i mine ører. Dines sender mig et bekymret blik.

”Tror du, der er nogen hjemme?” mimer jeg.

De puslende lyde bliver højere, og forbryderfølelsen vælder ind over mig.

Dines læner sig lidt frem og lægger hovedet på skrå. Ganske langsomt kigger han rundt om dørkarmen.

”Det er bare et marsvin,” udbryder han højt og trækker hovedet til sig.

Det gibber i min krop, og af ren forskrækkelse svinger jeg ham en lussing. Jeg rammer hans øre, og det smældende klask runger i lokalet.

”Av!” Han vender sig om mod mig. ”Hvorfor slår du?”

”Jeg bliver pisseforskrammet, når du råber sådan.”

”Fuck, mand, du slog hårdt.” Han tager sig til øret, der er blusset op i en rød lilla farve. ”Jeg har en hyletone derinde nu.”

”Undskyld – men så lad være med at forskrække mig.”

”Yes, yes, frk. Ninjaarm. Kom.” Dines klapper mig en enkelt gang på ryggen, går over til døren under trappen og åbner den. ”Det er hernede, vi skal finde beviser.”

Der er dunkelt på trappen. Jeg trykker på kontakten – lyset virker ikke. Det trækker koldt nede fra kælderens,

og der lugter fugtigt og indelukket.

Jeg finder mobilen frem fra bukselommen og tænder lomme-lygtefunktionen. Dines lukker døren til bag os, og vi går ned ad den stejle trappe.

Trappen ender i et tomt rum. Her trænger lidt lys ind gennem et par møgbeskidte vinduer. Nok til, at jeg kan se det mørkegrønne gulvtæppe og fugten, der er trukket op i det beige tapet. Jeg slukker lommelygten.

Der er tre ens brune døre i rummet. To for enden og en til højre for os.

Nøgler rasler uden for huset. Shit! Kommer der nogen? Vi stivner og står som naglet til gulvet. En nøgle bliver sat i låsen. Åh nej! Blodet pumper rundt i kroppen, og små, forskelligfarvede pletter danser for mine øjne. Hoveddøren går op, og skridt klikker på klinkegulvet i entréen.

Dines griber fat i min hånd og trækker mig efter sig hen over gulvet til en af dørene for enden. Han åbner den, skubber mig ind, følger selv efter og hiver døren i.

Det er et lillebitte rum, vi er kommet ind i, nærmest et kosteskab. Her er buldermørkt, ingen vinduer, og vi kan kun lige være her.

”Hvad nu?” hvisker jeg. Min stemme dirrer.

”Shh!”

KAPITEL
8

DØD VED GRENSAKS

Mit hjerte er ved at banke sig ud gennem ribbenene, og min mave trækker sig sammen til en lille, hård knold. Vi står mast sammen. Dines' ben ryster, så jeg kan mærke det i mine.

”Han slår os ihjel!” ånder jeg.

Der lyder trin på trappen. Dines rykker endnu nærmere. Han lister sin svedige hånd ind i min og giver den et klem.

Trinlydene fortsætter over gulvet – og stopper så. Psykoen er lige uden for døren ind til os, tror jeg. Noget plastik rasler. Jeg går ned i hug og sætter øjet hen til nøglehullet. Min vejrtrækning larmer – jeg forsøger kun at trække den absolut nødvendige mængde luft ind, men det buldrer alligevel som torden.

Nordmandssvenskeren har sat to sække på gulvet. Han bøjer sig forover og kigger ned i den ene.

”Hej, Mathilda,” siger han og klukgriner for sig selv.

Han vender blikket mod den anden sæk og vinker tuttelu-agtigt ned i den. Han er jo vanvittig. Ikke bare sådan en lille smule. Han er skingrende sindssyg. En svedperle triller fra min tinding og ned over kinden. Hvis han opdager os her, kommer vi til at ligge i sådan en sæk. Tænk, hvis det her er min sidste time. Måske de sidste minutter ... eller sekunder.

Nordmandssvenskeren løfter sækkene op, åbner døren til højre og forsvinder ind i rummet.

Jeg ånder ud i et suk, rejser mig og griber fat om Dines’ skuldre.

”Han er gået ind i det andet rum. Vi skal ud nu!”

Det knirker lidt, da jeg åbner døren. Jeg står stille og lytter et øjeblik. Rumsterende lyde kommer fra rummet ved siden af.

Dines prikker mig ivrigt på ryggen. Jeg træder ud med ham lige i hælene.

Håndtaget ind til psykoen bliver trykket ned. Jeg stopper. Dines stopper. Min vejrtrækning stopper. Vi bakker ind i kosteskabet igen.

Trin tøffer over gulvet og fortsætter op ad trappen. Så bliver der stille i kælderen.

Dines klapper mig på overarmen. Jeg åbner døren igen.

”Hvad nu?” mimer jeg, da vi står midt i det tomme rum.

Dines peger på kældervinduerne.

De sidder højt, og vi kan kun lige akkurat nå op til dem. Dines sætter sig på hug og klapper på sin skulder. Jeg sætter mig op, og besværet hæver han mig op til vinduet.

Jeg vipper låsehasperne af i begge sider, løfter den lange stang i midten og skubber.

”Det sidder fast!” Jeg sender et ængsteligt blik mod trappen. ”Jeg kan ikke ...”

”Skub nu til, Maggi! Skynd dig.”

Jeg skubber alt, hvad jeg kan, i små, kraftfulde stød, mens jeg prøver at undgå at larme.

”Kom nu, kom nu, kom nu.” Dines klapper panisk på mine skinneben.

Endelig går vinduet op. Jeg træder op på Dines’ skuldre. Han skubber på mine ben, mens jeg støder fra med hænderne på vinduesrammen og møver mig ud

gennem den smalle åbning. Da jeg sætter mig på knæ og rækker ind for at få Dines med, går hoveddøren op. Jeg trækker armene til mig, lader vinduet falde i og kryber sammen i fosterstilling i bunden af lyskassen. Psykoens skygge glider over mig, da han går forbi. Jeg sitrer, så det rasler i de visne blade under mig. Jeg kommer til at ende mine dage i massegraven i hans have! En pose rasler, og låget til skraldespanden vipper op og bumper mod kanten af skraldespandsskjuleren. Posen lander med en dump lyd i bunden, og låget klapper i. En femkronestor edderkop kravler tæt ved mit ansigt – jeg hader edderkopper, men jeg tør ikke bevæge mig. Skyggen glider over mig igen, og et isnende gys risler op langs min rygsøjle. Så lukker hoveddøren med et klik, og her bliver stille.

Jeg sætter mig op. Edderkoppen piler af sted og forsvinder ind i en bunke blade.

”Skynd dig,” piber jeg og rækker armene ind gennem vinduet igen.

Dines tager fat omkring mine håndled og forsøger at hæve sig op. Han vejer et ton! Det føles, som om mine skuldre er ved at gå af led. Det kommer muligvis til at koste mig et par afrevne arme at trække den irriterende

kødbolle op.

Pludselig giver han slip.

”Han kommer,” hvæser han og piler tilbage ind i kosteskabet.

Jeg lukker vinduet til, så der kun er en lille sprække, jeg kan kigge ind ad.

Nordmandssvenskeren kommer ned i kælderen og går ind bag den brune dør igen.

Jeg maser læberne ind gennem vinduessprækken.

”Diiines,” kalder jeg med hviskestemme.

Der sker ingenting.

Kommer han dog ikke snart ud af det kosteskab? Det var verdens dårligste idé at bryde ind i det morderhus. Jeg vil føle mig evigt skyldig, hvis psykopatmorderen slår Dines ihjel. Gid jeg aldrig havde set den åndssvage hånd i den sæk! Et par tårer triller ned ad mine kinder. Jeg snøfter og tørrer snot af i ærmet. Dumme-Dines – kom nu ud af det skab!

Der lyder et bump efterfulgt af et klonk. Døren til kosteskabet går op, og Dines tumler ud med en blå spand over hovedet. Han lander med et klask på det grønne gulvtæppe. En moppe vælter ind over ham og dunker mod spanden.

”Dines!” flyver det ud af mig. Mit hjerte er nær fløjet med.

Er det endnu en latterlig afledningsmanøvre? Så dum er han vel ikke!?

Jeg er på vej ind gennem vinduet, men i det samme går den anden dør op. Jeg trækker mig straks tilbage og skubber vinduet på klem.

Mordernaboen træder ind på det grønne gulvtæppe. Han er iført beskyttelsesbriller og en hvid kittel. Kitlen er smurt ind i noget rødt, og i hånden har han en stor grensaks.

Han flytter beskyttelsesbrillerne op i panden.

”Vad är det som händer?” udbryder han skarpt og får Dines op i armen.

Hans øjne er knebet sammen til to smalle sprækker, og han pruster gennem næsen som en vred tyr. Han får spanden af Dines’ hoved og kaster den hen over gulvet.

”Vad gör du här?” råber han og rusker voldsomt i Dines.

Angsten lyser ud af Dines. Han siger ikke noget, men jeg kan se, at han presser læberne sammen og forsøger at holde tårerne tilbage.

Psykopatmorderen tager fat omkring Dines’ nakke og

tvinger ham med sig op ad trappen.

Nu slår han ham ihjel, det er jeg sikker på!

Jeg skubber vinduet helt i, sætter mig op og finder mobilen frem.

Mine hænder ryster voldsomt og gør det svært at ramme tasterne, da jeg trykker 1-1-4. Det er nummeret til politiet – det har far fortalt. Politiet er min eneste mulighed nu – selvom det nok er for sent.

”Velkommen til dansk politi. Vi gør opmærksom på, at samtalen bliver optaget,” opremser en automatisk stemme i den anden ende af røret. ”Du har nu følgende muligheder. Har du været udsat for tyveri, indbrud eller lignende og ønsker at indgive en anmeldelse? Tast 1. Har du en generel forespørgsel, eller søger du en bestemt medarbejder eller afdeling? Tast 2. Ønsker du oplysninger om vores åbningstider? Tast ...”

Jeg trykker på det røde telefonrør og putter mobilen tilbage i lommen. Det har jeg simpelthen ikke tid til.

Langs facaden kravler jeg hen over de ujævne søsten. Det gør ondt i knæene og sender stikkende jag gennem mine lår. Jeg tager fat i underkanten af bryggersvinduet med fingerspidserne og hæver mig op, til jeg akkurat kan kigge ind. De er der ikke. Jeg lader mig glide ned, sætter

mig med ryggen op mod muren og fumler mobilen frem igen.

Med min rystende finger trykker jeg 1-1-5.

”Th!” udstøder jeg ud mellem mine sammenbidte tænder og afbryder opkaldet. ”Kom nu, Magenta.”

Jeg trykker 1-1-2 og sætter mobilen til øret.

”Alarmcentralen.”

”Det er Magenta,” hvisker jeg. ”Skynd jer at komme, min ... min ...” Jeg tøver kort, inden jeg beslutter mig for, hvad jeg skal kalde Dines. ”Min ven bliver myrdet.”

”Hvad er der sket?” spørger damen i den anden ende.

”Det er en lang historie. Kan du ikke bare være sød at sende politiet herud – og måske en ambulance til min halvdøde ven – og noget til at transportere en masse lig i – og måske en gravemaskine til at grave psykoens have op med for at tjekke for flere lig. Kan du ikke også sende en brandbil og en lægehelikopter for en sikkerheds skyld, man kan aldrig vide, hvordan det her udvikler sig.”

”Træk vejret, unge dame – hvor mange tilskadekomne er der?”

”Tilskadekomne? Tæller døde også med?”

”Giv mig din adresse – så sender jeg nogen ud til dig med det samme.”

Jeg giver hende adressen, lægger røret på og går om på den anden side af huset.

På terrassen dukker jeg mig under vinduet til køkkenet og sniger mig hen til terrassedøren ind til stuen. Jeg kigger forsigtigt ind. Der er heller ingen at se.

Hvor er de blevet af? Han er nok i gang med at partere Dines.

Kom nu, politi – hvor lang tid kan det tage? Det føles, som om det er en evighed siden, jeg ringede.

Jeg får øje på spaden og tager den beslutsomt. Så må jeg selv gøre noget. Det kan godt være, Dines er pisseirriterende, men dø, det skal han altså ikke! Jeg er ikke fej, ligesom Emma var. Jeg troede, hun var min ven, men pludselig vendte hun mig ryggen og lod mig drukne i en sø af mobning. Sådan er jeg ikke – sådan vil jeg ikke være!

Jeg kravler op ad stigen, som stadig står lænet op ad tagrenden, og videre op ad taget med spaden slæbende efter mig. Jeg glemmer helt at være højdeskræk.

Jeg bakser mig gennem brudens numsehul, ind i blondeland og haler forsigtigt spaden med. Lydløst sniger jeg mig over gulvet. En rus af adrenalin bølger igennem kroppen, da jeg åbner døren ud til reposen.

”Berätta, varför du bröt dig in i mitt hus!” brøler psykoens norsksvenske stemme, så det runger i hele huset.

Jeg lister ud på reposen og sniger mig hen til trappen, hvor jeg kan stå gemt bag en lille halvveg og se ned i entréen.

Psykoen har fat i Dines’ arm. I den anden hånd har han gren-saksen højt hævet. Han har ikke slået Dines ihjel endnu, men han ligner en, som kan gøre det hvert øjeblik, det skal være.

”Tänkte du stjåla från mig? Det kommer du att få ångra.” Psykoen rusker Dines så voldsomt frem og tilbage, at beskyttelsesbrillerne i hans pande flyver af.

Jeg forstår ikke, hvad han siger, men det lyder hidsigt.

Dines ser bange ud. Han er på nippet til at græde, men gør det ikke. Han stirrer stift ud i luften.

”Få det nu overstået.” Dines’ stemme knækker, og han snøfter en enkelt gang.

”Vad?”

”Slå mig ihjel – ligesom de andre! Men vil du ikke godt vente med at klippe og save i mig, indtil jeg er helt død?”

”Vad pratar du om, din idiot?”

Mens psykoen rusker Dines frem og tilbage, får de drejet sig, så psykoen vender halvt med ryggen mod trappen. Jeg tager chancen, hæver spaden og bevæger mig langsomt ned et trin ad gangen.

Dines får øje på mig, og hans øjne bliver runde som kanonkugler. Jeg laver et kast med hovedet og signalerer, at han ikke skal kigge på mig.

”Var bor du, grabben? Jag måste prata med dina föräldrar.”

Truer han nu også Dines’ forældre? Det bliver ikke flot at have stående på min straffeattest, og jeg skal måske tilbringe et par år på ungdomsinstitution – men jeg er nødt til at smadre den psykopatiske nordmandssvensker, før han slår Dines og resten af byen ihjel.

Så lyder der sirener. Politiet! Endelig.

Af lettelse taber jeg spaden, som rammer mod trappen med et brag. Nordmandssvenskeren slipper forskrækket Dines og vender sig mod mig.

”En till?” udbryder han. ”Vad fan håller ni på med?”

Han sætter efter mig op ad trappen. Jeg fortsætter op på reposen og ind i blondehelvedet. Jeg smækker døren i for næsen af ham og stiller mig med ryggen op ad den

og gør mig tung. Han rykker i håndtaget.

”Öppna, för fan!” Han hamrer på døren, så det skaber rystelser i hele min krop.

Jeg får øje på en abstrakt keramikfigur, som står på det hvide skuffemøbel. Jeg kan lige akkurat nå den med fingerspidserne. Jeg får smøget langfingeren ind i en krummelure på figuren og hiver den til mig. Nordmandssvenskeren kommer brasende gennem døren, og jeg bliver skubbet frem i rummet.

En stor blodåre pulserer i hans pande, og hans øjne gnistrer af raseri. Han går langsomt mod mig med grensaksen løftet.

”Då har jag dig, din ...”

Jeg svinger keramikfiguren og rammer ham midt i panden. Figuren smadrer og skærer en flænge i min hånd.

”För helvete!” råber han, tager sig til hovedet og krummer sig sammen.

Skråvinduet står åbent endnu. Jeg knytter den sårede hånd, iler over til vinduet, hopper op og kaster mig på maven ind over vindueskarmen.

En hånd griber fat om min ankel. Nordmandssvenskeren hiver mig tilbage ind i værelset, og jeg lander

på hoften med et bump. Han læner sig ind over mig. Blodet rinder ned over hans ansigt og drypper på mig. Han tager fat i halsåbningen på min bluse, løfter mig og krænger mig op mod karlekammerskabet. Hele min krop ryster, og jeg trækker kun vejret øverst i halsen. Han hiver mig op på tåspidserne og peger grensaksen direkte mod min brystkasse. Hans underkæbe er skudt frem, og han kigger på mig med rødsprængte, sammenknebnede øjne.

”Är det du ... tjejen som bor på andra sidan gatan,” pruster han.

Blodet flyder ned over hans mund, og små stænk flyver af sted, når han taler. De rammer mig i ansigtet.

”Han er ovenpå,” hører jeg Dines råbe.

”Johan Andersson!” lyder en grov mandsstemme. ”Kom ud med armene over hovedet, vi ved, du er deroppe.”

Flere trin dundrer på trappen.

Johan slipper min trøje og vender sig mod soveværelsesdøren.

To kampklædte betjente træder ind med pistolerne hævede.

”Smid dit våben og tag hænderne over hovedet,”

brøler den ene betjent og sigter på Johan.

”Jag förstår inte. Det måste vara ett missförstånd. Det här är mitt hus.”

”Og det her er min pistol.”

”Det här är de, som har gjort inbrott!”

”Smid så det våben!” gentager betjenten vredt.

Grensaksen lander tungt på trægulvet, og psykoen rækker hænderne i vejret. Den ene betjent griber fat i ham og fører ham ud af rummet.

”Du har tagit fel. Släpp mig! Släpp mig!” runger hans stemme gennem huset.

”Er du okay?” spørger den anden betjent og lægger en hånd på min ryg.

”Mm. Det tror jeg.” En lettelse spreder sig som gåsehud over hele min krop.

Betjenten får øje på den sårede hånd og tager fat om den.

”Hvad med det her?”

”Det er ikke så slemt.” Jeg trækker hånden til mig.

”Kom.” Han lægger armen om mine skuldre og følger mig nedenunder.

Da vi når bunden af trappen, løber Dines mig i møde. Han omfavner mig og knuger mig ind til sig.

”Er du okay? Hvad er der sket?”

Jeg svarer ham ikke.

Han slipper det stramme greb, træder lidt baglæns og holder fast om mine overarme.

”Du er helt plettet af blod i ansigtet!”

Jeg vrider mig løs af hans hænder og går forbi ham. Min hånd dunker, og et væld af usammenhængende tanker flyver igennem hovedet på mig, da jeg sætter mig på morderens trappesten. Dines sætter sig ved siden af.

”Vi klarede det,” siger han.

”Jeg tævede ham i fjæset med en keramik-krusedulle!”
Jeg viser ham flængen i hånden.

Han lægger armen omkring mig.

”Det havde han fortjent. Tænk på alle de mennesker, han har slået ihjel.”

Politibilen holder for enden af havegangen. Vi kan se den herfra. Mordernaboer sidder på bagsædet sammen med en af betjentene. De taler sammen.

”Hvad tror du, de snakker om?” spørger Dines.

Jeg trækker på skulderne.

”Hvorfor kører de ikke?”

KAPITEL 9

PSYKOPATMORDERENS HEMMELIGHED

Den ene betjent stiger ud af politibilen. Han går gennem havegangen med lange skridt. Dines rejser sig og går ham i møde.

”Hvor mange år får han? Livstid?”

Betjenten rømmer sig og sætter sig ved siden af mig på trappe-stenen. Dines sætter sig på den anden side af betjenten.

”I må lige forklare mig det hele en gang? Hvad er det, Johan Andersson har gjort?” Han finder en lille blok og en kuglepen frem fra jakkelommen.

”Det begyndte med, at jeg så en hånd stikke op af en sæk,” forklarer jeg.

Betjenten skriver ned på blokken. Jeg kan ikke se, hvad der står; hans håndskrift er ulæselig. Men jeg går ud

fra, han noterer, hvad jeg siger.

Jeg fortsætter med at fortælle om de mange sorte sække, den nyopgravede jord i haven, vinkelsliberen, den blodige kittel og, hvordan Johan hilste på Mathilda i sækken.

”Så I mener altså, Johan har slået nogen ihjel?”

Dines og jeg nikker samstemmende.

”Og parteret dem og gravet dem ned i sin have,”
supplerer Dines.

”Sikke en omgang,” siger betjenten.

”Det er foregået nede i hans kælder. Det er dér, han skærer dem i småstykker. Vi ved ikke, hvor han slår dem ihjel – han har dem med hjem i store sække,” siger jeg og trækker vejret dybt. ”Jeg er glad for, at I har ham nu, så han ikke slår flere ihjel.”

Betjenten rejser sig og signalerer med et vink til den anden betjent. Døren i politibilen går op. Betjenten stiger ud sammen med psykoen, som han holder i håndjern. De går op ad havegangen. Psykoen har fået et stort plaster hen over panden. Hans ansigt er stadig smurt ind i blod.

”Djävla ungar!” fnyser psykoen, da han står over for os.

Vi rejser os. Jeg bakker nervøst ind i entréen.

Betjenten hiver i håndjernene, så psykoen træder et par skridt baglæns.

”Du skal forholde dig i ro, Johan!”

”De här två barnen bröt sig in i mitt hus!”

”De påstår, at du har dræbt en masse mennesker,” siger betjenten.

”Jag har inte dödat någon.”

”Hvad siger han?” spørger Dines.

”At han ikke har slået nogen ihjel,” oversætter betjenten.

”Det ville enhver jo sige.” Dines kigger usikkert fra betjenten og hen på mig.

Psykoen tramper med den ene fod mod Dines. Han bakker. Betjenten rykker i håndjernene.

”Forhold dig så i ro!”

Psykoen gør et kast med hovedet og udstøder et arrigt prust.

”Har du inget bättre för dig än att lägga tid på det här?”

”Vis os din kælder, Johan. Hvad gemmer du dér?” spørger betjenten.

Psykoen kigger fra den ene betjent til den anden. Så skuler han til mig, rynker ansigtet sammen og ryster på

hovedet. Betjenten skubber ham fremad. Jeg træder til side. De går ned ad kældertrappen. Den anden betjent følger efter.

”Skal vi gå med dem?” spørger Dines og stiller sig ved siden af mig.

Jeg bider mig i underlæben. Jeg har på den ene side rigtig meget lyst, men på den anden side overhovedet ikke!

Dines tager mig i hånden og trækker mig med hen til trappen.

”Kom.”

Vi går ned i kælderen og træder ind på det grønne gulvtæppe. Betjentene og psykoen kommer i det samme ud fra rummet til højre. De kigger alvorligt på os. Psykoen ligner en gal kat, klar til at springe på os, hvis ikke han var i håndjern.

”Jeg er bange for, at der er sket en misforståelse,” siger den ene betjent og rømmer sig et par gange.

”Ja för helvete, det har nog skett ett missförstånd!” råber psykoen. ”Ta av mig handbojorna!” Han rækker hænderne frem og rykker voldsomt i håndjernene.

Den anden betjent slår armen ud mod den åbne dør. Dines og jeg sender hinanden et hurtigt blik og går hen

og kigger ind.

I rummet står et langt bord. Bordet er fyldt med malingtuber, pensler, ruller med papir, store tuber lim, værktøj og ... arme, ben og hoveder!

”Hvad?” Dines underkæbe hænger slapt ned, og hans øjenbryn er løftet op midt i panden. ”Er det dukker?”

Det føles, som om en stor, tung kampesten lander oven på mit hoved – dukker!

”Det er mannequindukker – sådan nogle, de bruger i butikkerne til at udstille tøj på,” forklarer den ene betjent.

”Men de er helt ... hvorfor er de ...” Mit blik flakker rundt i lokalet, og jeg har svært ved at samle tankerne til ord. ”Hvorfor saver han dem i stykker? Hvad skal han ... hvem gør dog sådan noget?”

”Jag är konstnär!”

”Hvad siger han?” Dines’ stemme er spag.

”Han er kunstner,” oversætter den ene betjent.

”En temmelig berømt kunstner i Sverige, faktisk,” fortsætter den anden betjent. ”Han laver noget lidt anderledes, eksperimenterende kunst.” Han peger mod en højst besynderlig rødmalet figur for enden af rummet.

Det er tydeligt at se, at figuren er lavet af ituskårne

mannequiner sat sammen på kryds og tværs.

Virkeligheden vælter ind over mig som en tsunami. Jeg hyper-ventilerer, og en susende svimmelhed roterer i mit hoved.

”Har han så slet ikke slået nogen ihjel?” spørger Dines.

”Nej, för fan!”

Det er det sidste, jeg hører Johan sige, før jeg dejsjer omkuld på gulvet, og alt bliver sort.

Jeg slår øjnene op. Det hele er tåget. Jeg bumler og vugger af sted, og forårvinden stryger over mit ansigt.

”Maggi?” lyder Dines’ stemme.

Mit syn vender langsomt tilbage, og jeg kigger direkte op i en skægget hage. Jeg ligger i armene på en af betjentene.

”Hvad sker der?”

Jeg får øje på Dines, som går ved mine fødder.

”Vi er på vej hjem til dig.”

Betjenten bærer mig op gennem vores indkørsel. Han sætter mig ned ved trappestenen og lægger hænderne på mine skuldre.

”Er du frisk igen?” spørger han.

Jeg nikker.

”Jeg har ringet til din far – han er på vej hjem. Jeg har fortalt ham om jeres lille detektivforetagende. Dines’ forældre har også fået besked.”

Svimmelheden buldrer i mig igen, og jeg mister balancen. Betjenten griber fat i min arm.

”Hey, du.” Han lægger en hånd på min kind og klemmer den blidt. ”Nu skal du ikke besvime igen.”

”Skal vi i fængsel?” spørger jeg og kigger på Dines, som ser ned i jorden.

Betjenten ryster på hovedet.

”Nej, børn kommer ikke i fængsel.”

”På ungdomsinstitution så?”

”Heller ikke. Den straf, I skal have, den står jeres forældre for. Derudover må I regne med at komme til at betale for de ting, I har ødelagt, og for den skade, I har gjort på Johan Andersson.”

Fars bil triller ind over perlestenene. Betjenten går ham i møde. Far stiger ud, og jeg kan se, at betjenten fortæller ham en masse, men jeg kan ikke høre, hvad de siger.

Jeg puffer med albuen til Dines.

”Undskyld.”

Dines løfter hovedet.

”Selv undskyld! Det er noget lort.”

Jeg nikker.

”Hvad mon Johan egentlig har begravet i sin have?” spørger jeg.

”Det spurgte jeg om, da du besvimede – det er hans Berner Sennen hund, den er lige død.”

”Nåh – ej, altså.” Jeg gnider en hånd over ansigtet. ”Så slet ingen mennesker?”

Dines ryster på hovedet.

Cyan kommer cyklende om hjørnet. Han stopper brat op og trækker forbi far og politibetjenten.

”Hvad sker der?” spørger han højt.

Far vifter ham væk.

Cyan stiller cyklen op ad hækken og går over til os. Han sætter armene i siden og smiler selvsikkert.

”Jeg vidste det! Jeg vidste, at I to havde gang i noget drønulovligt. Hvad har I lavet?”

”Smut, Cyan!” siger jeg.

”Næh. I er i problemer, og jeg vil se på,” griner han. ”Har I stjålet noget? Eller måske myrdet nogen! Du er helt plettet i ansigtet – er det blod?”

”Sikke noget,” stønner far, mens han trasker imod os.

Betjenten er gået.

Cyan smiler bredt og kigger forventningsfuldt på far.

”Så er der skideballe,” gnægger han og gnider hænderne mod hinanden.

”Cyan,” siger far. ”Smut op på dit værelse.”

”Nej! Hvorfor? Det er da ikke mig, der har gjort noget ulovligt.”

”Det er ikke en straf – du skal bare ikke være her lige nu. Af sted.”

”Årh!” klager Cyan.

Far gelejder ham ind ad hoveddøren og vender sig mod mig.

”Unge dame.” Han kigger på mig over kanten af sine briller. ”Din stjerneikkert er konfiskeret – det er slut med at udspionere naboerne.”

”Mm.” Skammen får tårer til at stige op i mine øjne.

”Sig farvel til Dines – så taler vi videre indenfor.” Far går ind ad døren.

Dines rykker tættere på mig og fjerner en tåre fra min kind.

”Sikke et eventyr,” siger han.

”Eventyr! Det var ikke noget eventyr. Det var en katastrofe, Dines. Vi er jo bindegale!”

”Vi kommer til at grine ad det om nogle år.” Dines giver min overarm et klem.

”Jeg kommer aldrig til at grine ad det her! Arh!” Jeg tager mig til hovedet og får i mit hår. ”Stakkels blødende Johan Andersson – det er jo mig, der er en psykopat!”

”Nej, du er ej, Maggi.”

”Jo! Jeg er syg i hovedet!” Jeg kigger på hånden. Flængen er stoppet med at bløde.

”Nej. Vi skylder nok Johan en undskyldning og en æske chokolade.” Dines sætter en finger under min hage og retter mit hoved op. ”Du er ikke nogen psykopat! Husk, hvorfor vi gjorde det. Vi troede, vi kunne redde en masse mennesker.”

Jeg nikker og snøfter et par gange.

”Jeg er faktisk glad for, at vi gjorde det,” fortsætter han og lægger armen omkring mig.

”Du er så mærkelig.” Jeg vrider mig fri. ”Hvordan kan du være glad for det?”

”Fordi det gav mig chancen for at få en god ven.” Han smiler til mig. ”Det kostede et indbrud, et smadret ansigt, en bunke løgne, en mild hjernerystelse, en såret fod, en konfiskeret stjernebikkert, en flænge i hånden, en pjækkedag og en enormt dårlig samvittighed – men det

er det værd.”

”Det er så vanvittigt sagt, det dér!”

”Ja – du er også en pige, der er svær at blive venner med, der skal lidt ekstra til. Men jeg tror, det er lykkedes nu. Har jeg ret?”

Jeg trækker på skuldrene og undertrykker et lille smil.

Døren går op. Far stikker hovedet ud.

”Magenta, ind!” Han kigger på mig med et alvorligt udtryk. ”Hej hej, Dines,” siger han og peger hen ad indkørslen med en piftelyd.

Far trækker hovedet ind igen og lukker døren i.

”Vi ses.” Dines spreder armene ud til siderne.

Jeg rynker på næsen. Han minder mig om et fugleskræmsel, når han står sådan.

”Kom nu, Maggi. Giv mig nu den krammer,” beder han.

Jeg overvejer kort at kramme ham, men hvis jeg gør, betyder det så, at vi er venner? Vil jeg have en ven igen? Har jeg lyst til at begive mig ud på den vakkelvorne, faldefærdige hængebro over Helvedes gab en gang til?

Dines slasker armene ned langs siden.

”Hm. Så farvel.”

Han rækker hånden frem. Jeg tager den. Vi hilser helt

formelt som to forretningsfolk efter en indgået aftale.

”Vi ses i skolen,” siger han. ”Husk at lave din matematikaflevering til i morgen.”

”Pis.” Jeg klasker mig i panden, så det giver et smæld. Jeg har fuldstændig glemt alt om den aflevering. Jeg har ikke engang åbnet bogen. ”Det når jeg ikke. Michael bliver skidesur.”

”Jeg ringer til dig i aften. Så skal jeg nok hjælpe dig med at få lavet den færdig.”

Dines lyse hår er helt uglet rundt og sidder som en candyfloss på toppen af hans hoved. Hans grønne øjne er blanke, jeg tror, de gemmer på en hel masse hemmeligheder. Jeg får øje på et lille smilehul på hans kind. Det har jeg ikke lagt mærke til før.

”Tak.” Jeg ser mig lidt usikkert omkring og spreder armene ud til siderne.

”Er det en krammer, du lægger an til?” Dines’ karikerede over-raskelsesudtryk får mig til at grine.

”Mm.” Jeg fornemmer, at jeg rødmer en smule.

Han griber fat omkring mig, og jeg lægger armene om hans hals. Han holder mig fast og løfter mig lidt fra jorden. Så sætter han mig ned igen. Jeg tager et lille skridt baglæns.

”Se,” siger han. ”Det var slet ikke så slemt, vel?”

Jeg ryster på hovedet.

”Vi ses.” Han blinker med det ene øje, vender ryggen til mig og forsvinder i småløb ud ad indkørslen.

Han er egentlig ret sød af et fjols at være.

